

Huvitav žurnaalleht

VII aastakäik

Nr.

41

Film ja Elu

Hind 12 senti

Netiaapäeval 14 detsembril 1930



La Jana

**sädelevas revüüfilmis „VIKERKAAR“,
mis linastub esietenduskinos „Modern“**



Marja L.

Lehekülgi tütarlapse päevikust

Marja kirjutab ...

25. oktoobril 1939...

„Marja, Marja,“ kostis mammi hääl nagu kaugusest. Püüasin silmi. Oh, jälle see vastik hommik, mil peab kooli ruttama. Sulgesin silmad, pugesein sügavamale sooja, kaitsva teki alla, kuid nüüd oli astunud mammi juba mu tuppa ja ütles noomivalt: „Marja, aeg on tõusta, nüüd jään kooli hiljaks.“ „Mh, ma ju tõusen,“ ühmasin unesegaselt vastu ja avasin silmad täiesti. Tuba oli hämar, kuid nägin mammit seisvat naerataval näol voodi ääres. Miks ta naeratab? Ja korraga oli midagi pidulikku toas ning mulle meenus: täna on ju mu sünnipäev! Järsku oli kadunud uni ja juba seisin paljajalu põrandal. Piilusin ootusrikkalt mammi poole, kuid tema lausus asjalikult: „Riietu, lemmik, ja tule siis söögituppa.“

Pesin ja riietusin hoolikalt. Nägin vaevalt, et korraldada oma soengut moodsaimalt. Istusin peegli ees, silmitsesin end asjalikult. Siis selline näib välja kuuetistkümnendaastane tüdruk. Pole vigagi! Peeglist paistab mulle vastu ovaalne, valge näoke veidi lühikese nina, südamekuju lise suu ja uudishimulikkude, ümmarguste siniste silmadega ning heleda kahupeaga. Viikan ise enda blondnuku välimust. Tahaksin pigem evida tumedat juuksed ja silmad, nagu on need mu õel Riinal, kuid olen välimuselt mummisse ja mammi ütleb ikka, et milliseks Jumal sind loonud, sellega pead rahul olema. Täna õnne, te su luud-liikmed on korras. Olen küll veel veidi kõhn, kuid see olevat tingitud kasvust.

Nii siis keerasin laubale paar rulli, tegin korda oma paažisoengu ja — kas ka

sünnipäeva puhul veidi puudrit ninale? — muidugi! Aga õige vähe.

Ja siis astusin söögituppa. Seal leidsin eest mammi ning kaetud sünnipäevalaua: keset lauda kogukas kringel, mille ümber põlesid kuusteist punast küünalt. Lilled, palukavartest pärg ümber kringli ja tooli. Ja salapärasea pakid ning pakikesed. Isa ja mammi kallistused, õnnesoovid. Täna neid särasilmil ja ruttasin pakke avama. Ooh! Lõhnaõh, hõbedane puudrikarp, taftist kleidiriie, maniküürkarp ja pisiasju. Olen, nagu näha, juba daam, et kingitakse sellist luksust. Ja siis veel raamatud, muidugi õelt Riinalt, tema kui tulevane pedagoog mõtleb mind ikka kasvatada ja vaimiliselt õilistada.

Parajasti, kui istusime kohvilauas, kõlises telefon. Aimasin, kes oli, ja ruttasin kõnet vastu võtma.

„Hallo, printsessike.“ „Hallo, papi.“

Muidugi, kuis saabki papi, mu oma papi mind unustada sünnipäeva hommikul! Tal olevat minu jaoks varuks kingitus, õhtul pühendagu ma temale oma sünnipäevast paar tundi. Muidugi, papi, sinu juure ma lendan!

Naljakas, et evin kaks isa, üks? Ma olen isegi sageli selle üle mõtisklenud, kuid see olevat tingitud moodsast ajast, nagu ütleb Liisa, meie vana teenija. Minu papi ja mammi on nimelt lahutatud ja mammi abiellus uuesti isaga. Viimane on päris tore mees, kuid papi on veel palju toredam. Riina ja mina, meie armastame papit siiski enam kui isa.

Üldse on meie perekonnasidemed maailmatu keerulised ja sassis. Ma ei tea,

miks see küll nii peab olema tolle „moodsal ajal“? Isal on poeg Peeter (muide tehnikauliõpilane ja praegu aspirant), kes on mu kasuvend, siis on mul veel poolvend Jaan, ja nii veider, kui see tundub, ka üks kasuõde, nimega Aino. Nood kaks viimast on ühenduses mu papiga. Peale lahutust minu mammist abiellus temagi ühe daamiga, kel oli tütar Aino, sama vana kui mina, ja minu papi ning tolle daami ühine poeg ongi Jaan.

Aga nüüd millegi pärast mu papi ei ela enam tolle daamiga koos. Ja, ja, vaesel papil lihtsalt ei vea abieludega. Minu papile olen mina printsess ja Riinat nimetab ta doktoriks (Riina on tõesti hirmus tark, ta on kõigest 22-hene ja lõpetab tuleval kevadel ülikooli).

Peale hommikueinet puistasin õnnelikuna kallistusi mummile ning lippasin kiirelt kooli poole, sest vägisi kippusin hiline-ma.

Muidugi, Hilja, mu lauanaaber, oli koidiketele pasundanud mu sünnipäevast. Plikad piirasid mind sisse, laulsid „ta elagu!“ ja upitasid mind kõrgele.

Olin tundides hajameelne, vaatasin unistavalt ühe silmaga värgsi aknast välja ja ootasin tundide lõppu. Õnn, et mul siiski vedas ning ükski õpetaja mind ei küsitlenud.

Kell 4 saabusid Hilja ja Endla (mu sõbratarid), tädi Ada tädipoja Einariga (gümnaasiumi viimase klassi poiss) ja ka Peeter oli saanud linnaloo. Tädi Adale olengi tänu võlgu tolle uhke päeviku eest, milline välimus (punased nahkkaaned kuldiluse

Järg ltk. 11)

„Millest te kõnelete?“ Viimsete silmapilkude taevaniitõusev meeleolu oli paugupealt hajunud.

„Suurepärane! Teie väike norra nõid! Noli me tangere peab olema talireklaami lööklauseks! Tähelepanuäratav! Originaalselt uus ja ennekuulmatu New Yorgis ühenduses naistega!“ Ta hõõrus enda käsi. „Ma näen juba plakateid enda ees: mu joonistaja peab tegema visandeid empireaegseist prantsuse ilmadaamidest blaseerunud salongilmetega, mässituna talihooaja riietesse ja sinnajuure lööklause: „Noli me tangere!“ Oh! ameeriklannad ostavad terved kuhjad pehmeltlangevaid kleite! Ned Thornton tunneb oma publikut!“

„Oh, tõesti?“ Olin päris segane.

„Uskuge mind! Kuni talve tulekuni on kõik ameeriklannad, kes „kaasa tulevad“, omandanud mitte vaid empirejoone, vaid ka midagi teie sarmikusest, preili Plahn! Reklaami mõju on vastupandamatu!“

„Jah, kui teie seda ütlete — — —“

„Ameeriklannade välimust võib põhjalikult muuta väheste kuude jooksul, ainult reklaami kaudu. Veidi kauem kestab, kuni mõni lööklause on imbutanud läbi nende sisemuse, nende terve loomuse.“ Ned ohkas: „Ehkki jumalad teavad, kui väga hindan, et ka see sünniks! See oleks tõepoolest vahelduseks äärmiselt veetlev ja pikantne!“

Ned vaatas unistavalt enese ette.

„Muide,“ tegi ta korraga kõnetemas hüppe, „kellelt olete kuulnud mu naisest, preili Plahn?“

„Kuis nii? Mrs. Thornton ütles mulle seda ju ise.“

„Kas tõesti? Meie oleme nimelt juba üle aasta lahus, nii siis poleks põhjust...“

„Üle aasta! Aga siis...“ Mu pea käis ümber.

Kui onu Peeter ja tädi Inga pärast lahutust seltskonnas siin või seal kohtusid, kuulsin ema kiitvat onu: millise taktiga, millise üleolekuga ta sellistel juhtudel käituvat. Aga oma lahutatud abikaasat kaasa võtta lõbureisile Euroopasse — see on ju heatahtlikkuse tipp! Peab tõesti olema ameeriklane, et näidata sellist rüütellikkust nõrgema soo vastu.

„Muuseas on ta juba jälle abiellunud.“

„Mrs. Thornton on jälle —?“ Ma ahmisin lihtsalt õhku.

„Ta nimi pole enam Mrs. Thornton,“ vastas Ned, „vaid Mrs. James.“ Ma pidin küll vist sarnlema elavale küsimusmürgile. Ned selle vastu aga näis kuuvalgel korraga väga taibukana.

„Ütelge, preili Plahn, kellest kõnelete kogu aeg õieti? Kas see on mu ema?“

„Teie ema?“

„Ja —? Daam siin laeval, Mrs. Thornton?“

„Kas siis Mrs. Thornton on teie ema?“

„Loomulikult.“ Nedi hääl kõlas kannatamatult. „Kes muu peaks ta siis olema?“

Tundsin end kui pähelööduna, otse hävitatuna. Kuuvalges säraval merel polnud minu jaoks enam võlu.

„Head ööd,“ pomisesin segaselt ja lahkusin üllatunud Nedist, et leida varjupaika oma kabiinist.

Sa armas taevast! mõtlesin ma, kui palavikuliselt tormasin kabiini — milline kohutav maa peab see Ameerika olema abiellumishimulistele eufopplannadele, kui meeste emad on nii nooruslikud, värsked ja pikant-

sed, et võib pidada neid meeste lemmikfilmistaarideks? Kuis näivad veel välja nende armsamad?

Ei aidanud mõtlemine, et lähen Ameerikasse kohajahile, mitte mehejahile — see oli rusuv. Ja kuis käitub ameeriklanna oma „darling“uga“, kui ta oma naisega flirdib kui uue võrgutava tutvusega ja oma emale teeb külge, et peaks arvama, nagu kosiks ta teda!

Lõpuks aga taipasin: kõige selle järele oli ju Ned poissmees ja vaba mees pealegi.

See tegi mind ääretult õnnelikuks.

Ma hiilisin värgsi laevaninasse, et teda näha. Aga ta oli kadunud. Arvatavasti oli ta juba salongis ja kuulas raadiot.

Seal istusin üksikühele, kuulatasin laine sosenat ja vaatesin kuuhoobedat. See ei äratanud minus enam mineviku meeleolusid. Kuuvalgus kujundas lõpmatu pika, tasase, hädaohutu ja laitmatult asfalteeritud autotee, Bronx River Parkway — üks chrysler kihutas hääletult mööda hiilgavalt valgustatud teed — ja mees rooli ääres oli asetanud oma parema käsivarre mu piha ümber...

Intermezzo on möödas.

Laev läheneb New Yorgile.

Tulevik hakkab kujunema olevikuks; mu süda on tõusnud jälle päris kõrgele kurku.

Preili Berg, preili Hansen ja mina seisame jälle reelingu ääres üksteise kõrval ja räägime ühistest ootustest.

Ma ei tunne end enam sugugi suurelisena, ma pole enam sugugi veendunud, et suudan filosoofilise rahuga taluda seda, kui mõni Mrs. Smith või Brown tahab mind toatüdruks.

Intermezzo on tagasipöördumatult möödas. Ned, kes eile oli mu elu tsentrum ja raskuspunkt, on jälle muutunud üheks noist väikest planeetest. Tema ja Mrs. Thornton on varustunud kiikritega ja püüavad läbistada udu; varsti ilmub lagedale vabadusekuju. Ned tunneb ette rõõmu ehtsast ameerika wiskysoodast tema kaitse all ja Mrs. Thorntoni silmad otse niiskuvad, kui ta tasasel, ülikultiveeritud häälel kõneleb oma kokteil-partydest. On kindlasti „maitsev“, kohata tõelise „seltskonnaga“ ja teiste euroopa küllastajatega vestelda armsatest Hollywoodi filmidest, millised olid nii häbitult muudetud võoraste, arusaamatute tekstide tõttu vanal kontinendil.

Passikontrollid ja tolliametnikud piirasid meid sisse. Tolliametnikud olid täis naeratavat abivalmisolekut. Võis näha, et neil oli isiklik maja vannitoaga ja tütreid siidsukkade ning ballikleitidega.

Uduloor liigub kergelt ja suitsuvärviliselt sadama poole. Kohisev elu ja tegevus lasevad aimata maailma suurimat linna, kuigi seda ei nähta. Ma seisan seal ja unustan, et mu süda peitub kurgus, ma unustan enda taguva pulsi elu pulsilöögi tõttu enda ümber.

Sadam on kihav, virk sipelgapesa. Gigantsed mootorlaevad ümbermaailma purjetavate miljardidega libisevad vaimutuliselt välja udust, valged prahilaevad, millel blondid sinikuulised, kaugele sülitades, heiskavad norra lipu üle päikeselise kaliforni laadungi, künnavad laineid külg külje kõrval mustade inglise sõepaatidega, ja lõputu kari väikesi energilisi laevakesi poputab mööda.

Ma seisan, kõik meeled pinevil, ma kuulatan terve oma olemusega maailmalinna häält, „the voice of the city“, kauget, kõitvat kohisemist, millest ma olen unistanud —



Foto Tobis-Cinema.

HILDE KRAHL helifilmis „Anja“

Lehekülgi tütarlapse päevikust

(Järg 10. lhk.)

tustega ja -lukuga!), juba meelitas mõtteid avaldama. Ta arvas, et olen jõudnud ikka, mil tütarlapsed tunnevad tarvidust oma südame puistamiseks. Ja diskreetseim sõber selleks olevat päevik. Elame, näeme, kas tal on õigus.

Kõikjale oli tekkinud lilli ning saalis nurgalaual ilutses veetleva lillekorvi kõrval hiigelsokolaadikarp sedeliga: Oma printsessikele papilt! Ootan Sind enda juure kell ½8 õhtul.

Aeg möödus lõbusalt kohvi ja kookide saatel. Peeter, kena poiss, tegi meile baajanil lauamuusikat. Ta oskab oivaliselt mängida ja sealjuures on tal nii unistav pilk. Mu punapealine sõbratar Hilja ei suutnud silma ta pealt pöörata. Hilja on juba seitsmeteistkümnene ja flirdib igal võimalikul ning võimatul juhul. Ta kas silikult nõrke keha, helevalge matt jume, sügavrohelist silmad ja punased juuksed on väga võluvad. Teda peetakse meie kooli iluduseks ja poisid on ta järele kui hullud.

Ma kardan, meie unistav, arg, blond Peeter oma kahekümnekahe aastaga langes täna Hilja järjekordseisse püüniseisse. Poiss on ju nii elukogematu! nagu ütles ta isa. Ja Hilja naerab kindlasti ta üle nagu kõikide teiste poiste üle.

Lõpuks tantsisime grammofoonmuusika saatel, ehkki puudus üks kavaleer, muidugi minul, sest Peetril ja Einaril oli ju huvitavam tantsida mu sõbrataridega kui minuga. Vaevu jõudsin õnneks ajaks oma papi juure.

Papi on ametilt advokaat. Tal on rängalt tööd ja alati hirmus vähe aega. Kuid, nagu ta ütles, oma printsessikele tal jätub aega alati, eriti kui on tegemist mu sünnipäevaga.

Ta silmitses mind uurivalt ja ütles: „Printsessike, sa oled nüüd ju peaaegu daam.“ Siis ülatas ta mulle karbi, millest leidsin merivaigust imeilusa käevõru, mu ammuse soovunelma. „Leeripäevaks, tüdrukuke, saad kulda, kuid nüüd jätkub merivaigust, kas ja?“ Muidugi jätkub. Papi ja

kõik teised olid täna mu vastu nii head, et praegugi tikub nutt peale, kuna ma pole seda ära teeninud. Olen sageli pahur, jonakas ja laisk. Kuid täna suhtusid nad minusse kõik, nagu oleksin kullatükk.

Kahekesi sõime papi juures õhtusööki, mida serveeriti eriti „nooblit“, „printsessikele auks“, nagu papi arvas. Ma isegi jõin likööri! Oh, kui mammi seda teaks!

„Noh, printsess, kas läheme nüüd kinno?“ Kinno! — ma olen ju tsipa kinohull ja papi teab mu nõrkust. Ma tean alati, milliseid filme kusagil mängitakse ja mida tahaksin näha.

Nii siirdusimegi kino „Moderni“, kus linastus „Tütarlapsed valges“, peaosis Maria Čebotari ja Ivan Petrovitš. Viimast näitlejast ma suurt ei hooli, ent selles oli ta kena, kehastades süngelmeist, kohusetruud, kuid siiski väga armunud vene kaardiväeohvitseri. Maria Čebotari, too kuulus Rumeenia ööpik, oli jumalik. Ta hõbedane hääli kõlas kui kelluke ja oli nii lohutav teda lõpuks näha peale sekeldusi ning segadusi jälle oma peiu rinnal.

Nüüd on juba kell ½12 öösel ja õnn, et homme on pühapäev, saab kauem magada. Olen õnnelik, rahul ja väga erk praegu. Mind ümbritsevad kallid omaksed, kingid ja lilled. Poen oma pikka, roosasse öösärki ja siis voodisse. Vast ehk näen und ka mõnest pikast, sihvast, tumedast printsist...

Loodame, et Marja usaldab ka järgmisil nädalail oma päeviku „Film ja elu“ toimetaja kätte, millest siis avaldame uusi lehekülgi.

Noored tütarlapsed, kuis teile meeldivad leheküljed Marja päevikust? Kirjutage talle kõike, mida Teie süda soovib, see oleks Marja südamesoov teile. Ja kindlasti „Film ja Elu“ annab ruumi ka teie kirjadele.

Sõber

Oli mõni minut enne seitset. Seal astus Otto uksest sisse. „Tere, Hugo!“ „Oh-oh?“ ütles Hugo. „Miks siis oh-oh?“ „Ma mõtlesin, et oled mu peale vihane, Otto?“ „Kõik andestatud ja unustatud!“ „Ja mina kartsin —“ „— et ma kätte maksan?“ „Ja, Otto.“ Otto näis välja ausus ise. „Aga, Hugo!“ ütles ta. „Kas näin ma välja, nagu tahaksin kätte maksta? Vastuoksa, ma tulen, et sulle rõõmu teha. Mul on täna õhtuks kaks piletit ooperisse. Päril ees, esimesed kohad. Kas tahad kaasa tulla?“

Hugo võttis kutse rõõmuga vastu. „Millal algab ooper?“ küsis ta. „Pool kaheksa.“ „Pool kaheksa?“ Hugo vaatas kella. „Nüüd on seitse — ma lähen veel ruttu koju ja ütlen oma naisele, et lähen sinuga ooperisse.“

„Sa jääd liig hiljaks, armas sõber!“ „Mu naine ootab muidu ja tunneb muret minu pärast.“ „See üks kord ei tähenda, Hugo — muidu me ei jõua.“

„Kui sa mõtled — —?“ Otto mõtles nii.

„Ooper lõpeb kell pool kaksteist, sa lihtsalt jutustad oma naisele, et olid minuga ooperis. Seda ta andestab — nii siis, tule, Hugo.“

Ja Hugo läks kaasa. Naa istusid ooperis, esimeses reas, ja Hugo häbenes veidi, sest ta oli hiljuti mänginud Ottole hullu vembu, mille üle Otto hirmsasti ärritus. Otto polnud temaga rääkinud kolm nädalat, vaevast vastanud ta tervitusele. Ja kodus? Kas ta pole jätnud teate?“

„Ei,“ ütles naine ärritunult, „ma ootan juba kella seitsmest saadik.“

„Imelik, äärmiselt imelik! Noh, head ööd siis!“ Ja siis sõitis Otto jälle ooperisse tagasi ja istus sõbraliku naeratusega Hugo kõrvale, parajasti silmapilgul, kui eesriie tõusis kolmandaks aktiks.

Kui Hugo saabus koju kesköö paiku, küsis naine: „Kust tulid siis sina nii hilja?“

„Olin Ottoga ooperis.“

„Kellega?“

„Ottoga! Ta tuli mulle büroosse järele ja kutsus mind ooperisse. Olime terve õhtu koos.“

Mis siis juhtus — ajalugu vaikib sellest. Esimese sõna kuulis Hugo oma naise suust alles nelja nädala pärast. Ottot ei näinud ta enam kunagi. fs

Otto polnud üldse teatris. Ta oli kiiresti hüpanud taksoautosse ja sõitnud Hugo korteri juure. Seal avas ukse talle Hugo naine.

Silpmõistatus

Igast silpidereast moodustada kolm sõna, mille tähendused on antud iga rea all. Igast reast jääb kaks silpi üle — need annavad õigesse järjekorda seatult prantslaste filmilemmiku eesnime ja nime. Sõnade esitähed järjekorras annavad hispaania kuulsaima kirjaniku nime.

- a — ber — cham — che — es — lieu — mau — lain — ni — ri — ri — to.
1. Momendi tähtsaim inglase.
 2. Eesti jalgpallimeistermeeskond.
 3. Prantsuse riigimees ajaloo.
 4. Tummfilmi ajastu populaarsemaid filme.
 5. Kuulus filmidüü.
 6. Maailmarekordimees odaviskes.
 7. Tuntud koht Berliinis.
 8. „Liivimaa šveits“.
 9. A. Mägu teos.

Eelme mõistatuse lahendus

- 1—3. Toomsalu, 2—4. Salumaa, 4—6. maania, 5—7. Niagara, 7—9. Rahamägi, 8—9. Mägi, 9—10. Gisela, 10—11. Larousse, 11—12. Sevilla, 11—14. „Sevilla habemeajaja“, 13—11. habemeajaja, 14—15. Jamaika, 15—16. „Kariibide kuu“, 16—17. kuulitõuge, 17—18. Gene, 18—19. Nevada, 19—20. Dagover, 20—21. Verdun, 21—22. Duncan, 22—23. Can-can, 23—24. Canberra, 24—25. Ravel, 25—26. „Veljesto“, 26—27. Toselli, 27—28. ligemal, 27—31. „Ligemal Jumal Sul“, 31—22. Sullavan, 32—33. Vanderbilt.



Foto M. G. M.

WALTER PIDGEON

on Ameerika filmi populaarsemaid tähti.

Südamesoove

„Film ja Elu“

lugejaskonnas

(Järg 12. lhk.)

Kolm vallatud maatürlast otsivad omale „jõulu partnerit“. Kirjad Veriora raudtj. postk. 19. „Teesi“, „Taisi“, „Taimi“.

Hallo tütarlapsed!!! Pikemakasvuline tõsi- ne noormees soovib kirjavahetust samasuguste tütarlastega aastates 17—18. Foto soovitav. Kirjad palun saata Rakvere, Seminari tän. 7 poodi, „Maxi“ nimele.

Tütarlapsed, unistajad või temperamentsed. — Kirjutage kenale noormehele, kes kutsub teid kõikjale kaasa. Van. 16—22. Saladus garanteeritud. Kirjad fotoga. Tartu, Rüüthi 11, „Pressa“, — „Noor kaunitar“.

Halloo, tundmatu härra Tartust. — Palun seda hallis jopis härrat, kes 3. dets. 1939. a. kell ½9 jutles Barklay kioski juures kellegi härraga, näidates sellele rebenenud jopikaid, enesest teatada mõeldavale tütarlapsele. Kirjad Tartu, H. Treffneri 1, pagari-äri. „Võlutud 18“.

„H allo!“ — Poisslapsed kõigis kodumaa linnades aastais 17—22. Kirjutage ühele igavust- tundvale Võru tütarlapsele pikkade talveõh- tute veetmiseks. Tunnen tõsisest rõõmu, kui leian teie kirjad foto. Vastan igale kirjale. Kirjad palun — Võru, F. Siska ajalehekiosk — „Miss June“.

Soliidne, noor daam, kena ja sümpaatse vähimusega, meeldiva iseloomuga, soovib tutvuda ohvitseri või akadeemilise härraga. Kirjad slt. „Rõõm elust“.

Südamesoove lugejaskonnast avaldatakse „Film ja Elu“ veergudel tasuta, kusjuures toimetusel on õigus soovivalduste sisus võtta ette parandusi või need ebasobivusel hoopis välja jätta. Vastuseks saabunud kirju võib kätte saada Tallinnast, Tõnis- mägi 7—2, teine kord, kella 5—6, või Tartust, Rüüthi 16.

Südamesoovid tuleb toimetusse saata teisipäevaks. Hiljem saabuvad südamesoovid ilmuvad nädal hiljem.

„Tere õhtust, Otto!“ ütles ta üllatunult.

„Kus on Hugo?“

„Minu mees?“

„Ja. Tahaksin temaga veidi kõnelda.“

„Mu mees pole veel koju tulnud.“

„Mis? Nüüd, kell kümme öösel, pole teda veel? Vaheajal oli aga Otto kadunud. Hugo otsis teda kõikjal, trepikojas, suitsetamissalongis, õllebaaris ja võileibade juurest, Ottot polnud kusagil. Kas oli pealael põlesid nagu tulised söed ja ta otsustas ütelda Ottole vaheajal midagi meeldivat. täna tuli ta ise, tõi kaasa isegi teatrikaardid! Hugo

Tartu ringvaade

Eksamid kutsuvad...

Tartus on juba jõuluõhtuid peetud õige rohkesti — peamiselt seltskondlike organisatsioonide poolt. Eriti agarad selleks tunduvad olema üliõp.-konvendid, kes juba hulgaliis kuuse- ja vorstiõhtuid on pidanud. Kuna ülikoolis tegelik õppetöö loengute näol on juba kõigis teaduskonnas lõppenud ja asemele astunud veel raskem ja närvepingutavam eksamisesoon, siis ei ole paljudel tõsistel „töömeestel“ aega lõbutsemiseks, mispärast on tunda ka korraldatavaid õhtuid osavõtu loodus. Paljud üliõpilased on annud, kas koju — isale ja emale —, või mõnele teisele sarnasele isikule, kellest õppur on olnud majanduslikult, lubaduse, jõuludeks kaasa tuua vähemalt neli head hinnangut, siis on ka arusaadav selline tung eksameile ja kõrgem püüe — anda võimalikult rohkesti eksameid maksimaalsete saavutustega. Nii määrab eksamite hulk ja hea hinnang üliõpilasele edaspidise taskuraha saamise. Raha on ju kõigile tarvis, kuna liikumine ilma selleta pole mõeldav. Seepärast olgu töö esmajärgus ja lõbutsemine teises järjekorras — ütleb tõsine tudeng eksamitele minnes.

Majandusteadlaste jõuluõhtu moodsa jõuluvana.

Kaunis rahvarohkeks kujunes möödunud nädala kolmapäev Akadeemilise Majandusteaduse Seltsi poolt korraldatud traditsiooniline jõuluõhtu üliõpilasmajas. Seekord istusid majandusteaduse jüngrid koos eestkostjatega jõuluvorstide ja kapakaljaga kaetud laua taga, olles elavas vestluses üksteisega. Õhtu esimesel poolel saali nurgas leegitseva jõulukuuse valgusel külastas kõrgetujulist seltskonda ka jõuluvana, tuues kaasa hulga kingitusi häadele ja halbadele majandusteadlastele. Jõuluvana oli sõna tõsisel moel kõigiti moodne — seljas vähe kitsaksjäänud moodselõigetega frakk, jalas läikivad lakkkingad, peas tsilinder ja vähe nooruslikku nagu kattis hõbehallikas habe, jättes kõigiti autori teetse mulje. Kaasatoodud kingituste koorem oli kaunis suur, mille väljajagamisel juhtus nii mõndagi huvitavat. Jõuluvana ei loovutanud nii kergeti kingitusi vastavale „lapsel“, vaid tuli salmikesi ja muid lunastussõnu jõuluvana lausuda. Nii pidi prof. Poom pakikese saamiseks luuletuse ette kandma. Luuletus pidi prof. Poom'i sissejuhatava sõnade järgi näitama igale ühele, kuidas on võimalik majandusnimesel läbi saada ka ilma rahata. Toome selle allpool:

Kui mul raha on, siis ostan uued püksid —
Kui mul raha ei ole, siis kannan ainult traksid.
Lõpuks on see ükskõik, kas mul raha on või ei ole!

Huvitava kingi omas ka prof. Humal, kuna jõuluvana arvas kohase kingina olevat noorele abi-

lumehele pikajalgse toonekure, mis tekitas loomulikult koosolijale palju nalja. Kingitusi jagati paljudele — mõnele isegi mitu ebamäärase objekti. Jõuluvana lahkudes orkester mängis marssi ja algas seepeale jalakeerutus. Lõpuks jäädvustati sõbralik koosviibimine fotoplaadile.

Mälestuste-õhtu Tartu Kommertsikoolis.

Tartu Kommertsikooli korraldusel peeti laupäeval, 9 skp., kooli rohkearvulisele õppurperele ja vilistilasele ühine mälestuste-õhtu vanast koolimajast lahkumise puhul, kuna nim. kool kolib juba eeloleval pühadel uude moodsasse majja, end. Karlova väljakul. Lõpuks ometi on täitunud kooli rohkearvulise pere kauaaegne unistus — uus avarate ruumidega koolimaja. Lahkuda vanast on ka raske, kuna aastaid on töötatud üheskoos selles kitsas vanas koolimajas — ühiselt kantud muresid ja rõõmusid. Neid põhiloomulisi mõtteid tõi esile oma sõnavõtu kooli vill-kogu esimees, ajakirjanik A. Peets, kes soovis, et vanast koolimajast lahkudes kanduksid uude koolimajja edasi ka vanad kombed, traditsioonid, head ja halvad mälestused, mis kõik meid ühiseks pereks liidab. „Meie jääme endisteks, kuid koolimaja on uus,“ lõpetas vil! A. Peets. Õhtu kaunistasid õpilaste ühislaulud, deklamatsioonid ja tantsuetekanded. Lõbusale mälestuste-õhtule pani lõpp-punkti jalakeerutus.

Kes saab 1939. a. Eesti moeantantsude meistriks?

Traditsiooniliselt korraldab E. E. T. Ü. 16. skp. kell 9 õhtul J. Adamtau tantsukooli ruumes 1939. a. Eesti meistervõistlused moodsates tantsudes. Selleks puhuks sõidavad Tartu üle Eesti kokku paremad tantsuõpetajad oma võistluspaaridega, kes võtavad võistlusest osa. Tallinnast sõidavad: A. Pääsuke tantsukoolist 3 paari ja E. Kurg'i ja R. Roodi tantsukoolist 2 paari. Võrust, Rakverest, Narvast ja Viljandist — igast ühest 1 paar. Tartu tantsukoolidest võtavad osa A. Praakli ja F. Nugina koolist 1—2 paari ja J. Adamtau tantsukoolist 7 paari. Võistlused peetakse B-, A- ja meisterklassis, kusjuures võistlusest esmakordselt osavõtjad kuuluvad B-klassi ja meisterklassi kõik need, kes varem on kuulunud meisterklassi ja kes nüüd tantsivad B- ja A-klassist meisterklassi.

Kõigile meisterklassis esikohale tulnud 3-le paarile ja A-klassi 1. paarile antakse mälestuseks ja võimete hindeks monogrammidega hõbekäevõrud. 1939. a. Eesti meistri tiitli omab see, kes saavutab moeantantsude võistlusel meisterklassis esimese koha.

Võistlusi korraldatakse eraldi ka Svingis ja Viinivalsis.

Shüriisse kuuluvad tantsukoolide juhatajaid: J. Adamtau, H. Pääsuke, E. Kurg, V. Ralbi, S. Insarov, N. Tammekand, A. Praakli ja H. Jaago. Kunstnikest vaid üks — N. Espe, kes peab oma hinnangu andma kunstilisest seisukohast vaadatuna.

Huvitav on siinkohal veel märkida, et 1937./38. a. Tartu meistervõistluse Eesti meister Raud ei võta võistlusest osa. Samuti ka 2., 3. ja 4. koha omanud meistrid — Vaikna, Kütt, kõik Tallinnast ja Jossia Tartust. Neist Vaikna on elukutseline kabareetantsija ühes abikaasaga, kuna teised härrad on lahkunud üldse parketilt ja siirdunud tegelikkusse ellu, kes soojale, kes külmale kohale. Seekord ei saa osa võtta võistlusõhtust ka abielupaar Sieversid ja E. Lust, kes hiljuti opterusid Saksamaale, olles seal ilusate lootuste ootel!

„ATEEN“ linastab kuulsa lavastaja Nunzio Malasomma suurteose „Naine minevikuta“, peaosades: Albert Schoenhals ja Sybille Schmitz.

„CENTRAL“ — lõbus, seltskondlikku elu peeldav suurfilm „Preili“ Ilse Werner'iga.

„APOLLO“ — „Nad armusid tantsides“ — suur viisirohke revüüfilm Ginger Rogers'i ja Fred Astaire'ga.

„LAINE“ — Richard Greene, Wendy Barrie ja Basil Rathbone „Baskerville koer“, huvitava sündmustikuga.

„METROPOL“ — Põnev kaksikeeskava. Fantastiline masslavastus „Tulejumalanna“ ja põnev, seiklusrikas kriminaalfilm „Bulldog Drummond“.

JUNO

- KURGIKREEM
- KURGITOTEKREEM



Iluhoiuks moodsale naisele

A-S. Proviisor Julius Lill

SÜDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAST

Hallo! Siin „Tumedasilmaline“, kelle südamesoov ilmus eelmises numbris, palud neid, kes talle kirjutasid ja kelle kirjad saabusid „Film ja Elu“ toimetusesse pühapäevase ning esmaspäevase postiga, veel kord enesest teatada, sest saabunud kirjad läksid kogemata kaduma. Tervitab „Tumedasilmaline“.

Oi, oi, oi... Neiu ke he! Võta nüüd kähku sullepa ja lohuta meid — kaht kindlusevangi — oma kallistavate sõnadega. Aadu, Lemps. 8. Üpat. Võru.

Hallo, neidud üle Eesti 18—20 aastased! Teiega soovivad sulesõda ja tutvust kaks rõõmsat poisslast. Kirjad ühes foto ja aadressiga saata Janeni tän. ajalehekiosk, Pärnu. „Ets“ ja „Ats“.

3 noort lõbusat Pärnu õppur-tütarlast soovivad kirjavahetust Tartu või Tallinna õppuritega 16—19-a. Esialgsed kirjavahetused palume saata, Pärnu, Lastepargi kiosk, m. s. all „Dea 16“, „Christa 16“, „Lea 16“.

Hallo! Noormehed üle kodumaa. Sulestage kahele lõbusale provintsi tütarlapsele, et olla neile sõbruskas tormis ja tuultes võideldes! Kirjad: Raudteemaja 6—1, Rakvere, nõudmiseni „Maret ja Mall“.

Hallo, tütarlapsed Tallinnast! Kas teie hulgast ei leiduks kedagi, meelsaimini õppur-tütarlastest, kes valdaks vene keelt ja tahaks olla noorele ametnikule jalutuskaslasteks. Kirjad palun slt. Tõnismägi 7—2, Tallinn. Märkusõna „Venekesse õppija“.

Hallo — prl. proudad üle Eesti! Siin kaks lõbusat vanapoissi soovivad tutvuda Teiega. Olge Te rikkad või vaesed. Lahutatud, lesed või vanapiigad. Kirjad palume võimalikult fotoga. Aadress: Isikutunnistuse nr. 1864 ettenäitajale. Kanastiku postitalu. Pääsküla.

Tublid Tallinna tütarlapsed! Kaks

ausameelset töölisringist noormeest, kel aastaid mõlemil on 23, tutvuskid meeleldi armsate tütarlastega. Vanus 16—20 a. Kirj. slt. Tallinna, „Blond 23“, „Brünett 23“.

„Õilis noorus“. — Teiega soovib sulesõda 16-a. õppur-tütarlaps Tartust. Kirjutage Tartu esindusse, Rüütli 16, „Tiit“.

Noormehed! — Merel ja maal! Siin kaks valutat tütarlast soovivad korralike noormees- te hulgast häid sõpru, kes aitaksid veeta lõbusate kirjadega vana-aasta lõppu ja uueaasta algust. Kirjad palume saata aadressil: „Igatsus“, „Lootus“. Ajango kiosk. Jaama tän. Tapa.

Neli jõukat, väga haritud ja inetut maatüdrukut, kes kõikide poolt on maha jäetud, otsivad tutvust nelja ilusa noormehet. Varanduslik seis pole tähtis! Abielluda ei soovi! Foto soovivat. Kirj. slt. hiljemalt 21. skp. „Dulcinea“, „Jenoveva“, „Akulina“, ja „Rosamunde“.

Tütarlaps: õppur, sportlanna või kes sa iganes oled, kui elad sa Narvas, siis näha saad varsti mind. Kui aga kaugel tujukub su süda mul, siis ükskord veel külastan sind! Nii kostab kahe 21-aastase pikakasvulise noormehet hüüd, mis seni on olnud „hüüdjaks hääleks kõrbes“. Kirjad: Narva postkontor nõudmiseni „Enn Ry ja „Joh. V.“.

Siin kaks elurõõmsat tütarlast, kes soovivad tutvust-kirjavahetust samasuguste noormees- tega, et kuidagi ühisel jõul ja nõul saada üle pikkade talveõhtute painavast üksindusest. Jääme ootama teie halastust! Kirjad palume Pärnu postkontori isikutunnistuse nr. 703 ettenäitajale. „Rana 18“ ja „Dagy 17“.

Oleme kaks tõsiselt elu suhtuvat õr- nahingelist poisslast, soovime tõsist tutvust abielu mõttes tütarlastega üle Eesti. Vanus 16 kuni 35 a. Elulookirjeldus ja foto soovivat, kuid mitte nõuetav. Kirjad saata: Palivere, sõjaväeteenistuse tunnistuse nr. 1140 ja 2707 ettenäitajatele.

Poissid Võrus, vanuses 18—23, palun kirjutage tütarlapsele, kes leiaks teist meeldivat tantsupartneri talveõhtuiks. Nõuetav hea tantsuoskus. Palun kirjadele lisada foto, mille mitemeeldivusel tagastan. Vastan igale kirjale. Kirjad palun saata Võru, F. Siska ajalehekiosk, „Ulla“.

Lia ja Küllike Tapal soovivad iga „Film ja Elu“ sõbrale häid jõulu pühi!

„Ahoi!“ — Noormehed mereäärsetest linnadest ja meremehed. Te asute ühe 17-aastase tütarlapse unistusel nii ligidal, kelle ainukeseks sooviks on näha korduvalt merd. Teeksite rõõmu, kui talle suletaksite ja lisaksite oma kirjale mõne foto endast ja merest, ning sellega saavutaksite vastutasuks tema sõpruse. Kirjad: Võrus F. Siska ajalehekiosk „Meri mu igatsus“.

Kallid kaasvõitlejad õppurnoormees- te hulgast üle meie kauni kodumaa! — Kes te koormatud ja rõhutud olete jõulueelsetest klassitöödest — kirjutage arusaajale kahele valgepäsele tüdrukule Tartust. Vanus 16—18 a. Slit. „Naeratuste maa“ ja „Helve“.

Ülevoolava temperamendiga tütar- laps Tartust soovib endale Tartu õppurnoormees- te hulgast kino- ja tantsukaaslast. (17—19). Kirjad slt. „Eeva“.

Hallo õppur-tütarlapse d üle Eesti, vanus 16—18 a. — Siin 4 õppurnoormees- soovivad tutvust ning kirjavahetust sügisõhtute igavuse peletamiseks. „A“, „N“, „R“ ja „L“. Foto soovivat. Kirjad palume saata Narva postkontori. K. L., liikmekaardi nr. 4143 ettenäitajale. Narva.

Minu Tõnn, minu õnn südame rõõmukann, väike ma, pikk ehk sa, — sobib see nii? Kuule Tõnn, kallid kann, igav mul, vast ka sul? Äike sa, päike ma, kirjata mul!

Kirj. Tartu, Rüütli 16, „Mann 20“.

Noormehed. — Kes teist valiks enesele sõbra- riks 16-a. tütarlapse Tartust. Olen veel noor alles, kuid igatsen ustava sõbra järele. Kirjad palun õige nime ja fotoga — Tartu, Rüütli 11, „Pressa“, „Beeby“.

Autoomanikud-juhivad Tartus. — Kes teist õpetaks noorele tütarlapsele autojuhti- mise selgeks, ehk vähesed algteadmised. Tin- gimused palun saata H. 1243, P. Rüütli 11, Tartu, „Pressa“.

SOS. Tulge appi — igavuserel purjeta- vale naiskaptenile. SOS. Vajan kiiresti abi. Kirjad: Rüütli 11 „Pressa“, Tartu „Naikap- ten SOS“.

(Järg 1 lk.)

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 aasta Kr. 470, 6 kuud Kr. 250, 3 kuud Kr. 135, 1 kuu Kr. 048. Välismaale poole kalim. Tellimisi võtavad vastu kõik E V postkontorid. Kuulutuse hinnad kuulutuse küljel 1 veerul 5 snt mm tekstis ¼ lehekülje laiuse veeru mm 10 snt ja ¼ laiuse veeru mm 14 snt.

Kuulutusi võetakse jooksvasse numbrisse ja talituse kesknädalani.

Reatoimetuse-talitus Tallinn, Tõnismägi 7—2. Avatud kl. 5—6 p. l. välja arvatud kolmapäeval. Tel. 471-43. Posti jooksev arva 725.

Tartu esindus: Rüütli 16 Tel. 19-20, avatud kl. 9—3.

Väljaandja: Kirjastus „Film ja Elu“ vastutav toimetaja F. Karu.

Tall E Kirj.-Üh tr Pikk 2. 1939

HELI'NO
 BORIS KARLOFF
 põneva helifilmis
„Rändav surm“
 II
 HUVITAV LISA

GLORIA PALACE
 ESIETENDUSEKS
 ZARAH LEANDER muusikalises tippfilmis
„Kõrve laul“
 II
 LISAEESKAVA

MODERN
 Esietendub suur revüü-
 a muusikafilm
„Vikerkaar“
 Peaosis: La Jara, Attila Hörbiger, Karin Hardt j.t.
 II
 Huvitav lisa.

KINO
BI-BA-BO
 Viru 11.
 Sonja Henie ja Tyrone Power kütkestavas jäärevüüfilmis
„Teine viiul“
 II
 Lisaeeskava.

ARS
Havi käsul
 II
Ruslan ja Ludmilla
 Esietenduseks kaks vene suurfilmi.
 Peaosis parimad vene näitlejad.

HEATEGU

„Hallo, vanapoiss!“
 Härra Ramp võpatas. Keegi mees tuli ta poole veidi kulunud ülikonnas ja mantlita, ehkki oli külm.
 „Kas sa mind siis ei tunne?“
 „Aga loomulikult, Atkins, vana koolivend!“ hüüdis nüüd härra Ramp ja tõrjuv joon ta näos andis maad sõbralikkusele. „Kuis käsi käib, kuis läheb? Meie pole juba ammu teineteist näinud, kaheksa aastat — või isegi kümme?“
 „Ja, ja, aeg kaob,“ arvas Atkins, mees mantlita. „Sul näib hästi minevat, rõõmustab mind!“
 Härra Rampi läbistas torge. Kohe hakkab ta laenama, mõttes ta; sellele pidi ette ruttama. „Armas Atkins,“ ütles ta selletõttu, „välispidine petab. Mu hea riietus on nii ütelda mu äriiline kapital. Kui on tegemist inimestega äriasjus, sa ju mõistad, siis peab olema enam-vähem korralikult riides. Aga ära küsi, kust võtan maksutähtpäevadel raha, et õiendada oma kohustusi. Ja kuis läheb sul endal, mu armas Atkins?“
 „Mu Jumal, lüüakse kuidagi läbi,“ arvas Atkins tagasihoidlikult. „Kui peab hoolitsema naise ja laste eest, siis pole see nii kerge. Olen läbisõidul ja pean poole tunni pärast jälle edasi sõitma.“

Hirmus, mantlita, mõtles härra Ramp. Vaene mees, ja sealjuures on ta nii viisakas ega mõtlegi minult laenata. Kas teda saab aidata mõne dollari-ga? „Mul on ka kiire,“ ütles ta valjult. „Siin on mu kaart, kui saan sulle kuidagi osutada teenet. Ehkki mul ka endal kuigi hästi ei lähe, noh, vana sõpra ei unustata!“ Sellega ulatas ta teisele oma kaardi ja laskis ühtlasi viiedollarise paberraha ta kuuve taskusse libiseda.
 „Sa oled tõesti liigutav,“ ütles Atkins soojalt, „loodetavasti pole seda vaja. Kui ma jälle kord siit läbi tulen, otsin sind üles. Nägemiseni, vanapoiss!“
 „Nägemiseni, nägemiseni!“
 Käte raputamine, üks pahemale, teine paremale ära. Ramp läheb rind ees, nagu sobib inimesele, kes on endast võitu saanud ja sooritanud heateo. Ta oli endaga rahul, õhtul nimetab ta seda möödaminnes oma klubikaaslastele.
 Atkins seevastu kõndis põiki üle tänava järgmise nurgani, kus seisis ta elegantne auto. Seal sees lamas ta kohvritel ka ta mantel. Kuna ta haaras taskusse, et välja õngitseda autovõtme, juhtus ta kätte rahatäht. Imestunult silmitses ta seda veidi aega, siis ta taipas. Loomulikult, Ramp, too heasüdam-

line sell. Mõtles kindlasti, et tal läheb jumal teab kui halvasti. Tõesti kena, kuna tal endalgi on raskusi.

Liigutatult naeratades sõitis härra Atkins postkontorisse ja saatis viiskümmend dollarit sõbra aadressil, nimetamata lähitajat.

Kui Ramp sai järgmisel päeval raha, polnud ta rõõmus üllatus väike. Kaua murdis ta pead, kes küll võiks olla too noobel lähitaja. Siis kehtis ta kaks korda õlgu ja pistis raha tasku. „Heategu tasuta heateoga,“ ütles ta endale. „Selkorral läks see kiiresti; pean varsti tegema jälle mõne heateo. Ja nimelt saadan veel täna väiksele kooritüdrukule „Blindway“ teatri viiekümnedollarise käevõru.“

Strateegia.

„Noorsõdur Ploom, mis on strateegia?“
 „Strateegia, härra allohvitser, on näiteks, kui pole enam laskemoona ja siiski edasi tulistatakse, siis vaenlane ei märka, et püssirohi on otsas!“

Harjutused.

Olin murdnud käeluu.
 Kui see oli paranenud, ütles arst visiidil: „Peate jälle harjuma kätt tarvitama — ikka harjutada — ikka harjutada.“
 Siis ta läks.
 Blond öde Agnes jäi minu juure.
 Ma silitasin ta põske.
 „Mis teie teete?“ küsis ta ehmunult.
 Ma naeratasin: „Harjutan, öde, harjutan.“

«Film ja Elu» kriminaalnovellide nurk

E. L. Teha MA TULEN HILJEM Lühiromaan

4.
 Lähedase kiriku kõrges tornis löi kell üksteist, kui keegi mees heledas tolmumantlis ülestõstetud kraega avas väljapaistmatu kõrtsi „Hõbedase paadi“ ukse Londonis ja sisse astus. Otsivalt vaatas ta ümber. Ta ilmet võis ilma pikemata lugeda, et ta ei leidnud külaliste hulgast otsitud isikut. Aeglaselt sammus ta läbi lokaali, istus ühe laua taha ja tellis peremehelt wiskyt. Taskust tõmbas ta ajalehe ja hakkas seda lugema, hoolimata rohkem külalistest.
 Aegajalt, kui avanes kõrtsi uks, vaatas ta lühidalt üles, ent igakord pöördusid ta pilgud pettunult ajalehele tagasi.
 Oli juba kesköö, kui kaks joobnud meest suure kolinaga astusid „Hõbedasesse paati“. Vaatamata oma joobumusele avastasid nad kohe võõra, võpatasid, vaatasid teineteisele paljuütlevalt otsa ja tüürisid tema poole.
 „Hallo, Jim,“ hüüdis üks, kelle nägu moonutasid kaks inetut armi, „kas oled jälle meie maal, vana hulgu?“
 „Nagu näed!“ oli lühike ja ebasõbralik vastus. „Tule, ole kodune!“ segas vahele teine, kellel oli näoilme, mis oleks iga kohtunikku põhjustanud määrama talle pikema jututa kümme aastat vangistust.
 „Sa ei taha enam tunda vanu sõpru, nagu näha. Sulle on vist midagi pähe tõusnud?“
 „Mida tahate öieti?“
 „Kasutada juhust, et sulle ütelda, et George B. Turner on jalga lasknud.“
 „Mis sa räägid?“
 „George B. Turner on jalga lasknud,“ kordas arminägu, „ja kui sa seda ei usu, siis küsitle Thomi, kas see on õige.“
 „Otsi endale mõni teine tobe välja, kes seda juttu usub!“
 „Rahu, Jim, rahu!“ vastas arminägu. „Sa oled vist unustanud, et mul pole kombeks valetada. Oli aegu, mil käitusid minuga viisakamalt. Kas on vaja selgemat meeldetuletamist?“
 „Nüüd on mulle küll,“ pomises võõras tolmumantlis, „mitte sõnagi enam, või ma näitan teile koha peal, kuis panna vaikima teiesarnaseid selle.“
 Ta tõusis üles, ent arminägu oli seda oodanud ja hoidis korraga hiigelcolti käes.
 „Hõbedases paadis“ olid sellised stseenid harilikud, sest ükski ei mõelnud panna kõrvale mängukaarte või lõpetada vestlust.
 Võõras viskus arminäo peale, heitis colti kõrvale ja pauk tungis raksudes seinale. Vihase kisa-ga tungisid nüüd mõlemad imelikud džentelmenid võõrale kallale ja too nägi suurimat vaeva, et end kaitsta. Nüüd ruttasid ka teised juure. Hiigel-

hüppega päästis end võõras leti taha, haaras raskeid wiskypudelid ja kasutas neid viskeabinõudena.
 Vahepeal oli arminägu oma colti põrandalt üles tõstnud ja tulistas, hoolimata oma enda seltsilisest, võõra poole.
 Kui too kerkis esile leti tagant, paukus colt ja purukslastud wiskypudelite sisu voolas võõrale. Ta küüruvas vastu põrandat ja tegi kindlaks, et ta olukord oli väga kriitiline. Kas sel korral ei peaks olema enam väljapääsu?
 Ta elu rippus siidniidi otsas ja oma üliras hädas kiskus ta lahti letisahtli ja leidis seal kaks suuremakaliibrilist pistolit, milliseid peremees ettenägelikult seal hoidis enesekaitseks. Ta haaras need ruttu kätte.
 Oli ka ülim aeg. Arminägu kihutas teisi kalaletungimisele ja nende mõirgamine kostis üle ta hüüetest. Seal avastas võõras leti kõrval oma vastase näo. Armid hõõgusid. Ta näis kindel olevat oma võidus.
 Võõras tõstis pistoli. Hele plaks piitsutas läbi „Hõbedase paadi“. Arminägu pörkas tagasi kui välgust tabatud, colt langes ta käest ja hirmsa rõõgatusega vajus ta kokku.
 Võõras kargas püsti, mõlemad pistolid laskevaimis, hüppas üle leti ja kasutas silmapilkset meeste segadust, et joosta ukse juure. Seal pöördus ta ümber. Külmal ja ähvardavalt välgusid pistolitorud ta kätes. Ta laubalt ja põskedelt tilkus veri.
 „Kes mulle järgneb, on surnud mees! Mõtelge tolele leti kõrval!“
 Võõras kiskus lahti ukse, ta hele tolmumantel kerkis kõrgele tuules ja paukudes langes uks jälle kinni. Mõni silmapilk peatus ta vastasoleva maja varjus. Kui keegi talle ei järgnenud, astus ta kiireil sammel tänavat mööda edasi. Nüüd tuli otsida George B. Turnerit...

5.

Täpselt kokkuräägitud ajal sõitis doktor Dixon oma hallis bendleigh's Park-hotelli ette, et kaasa võtta George B. Turneri tennispartii.
 Sõbralikult tervitas too noort arsti, ja viisaka mehena ei unustanud ta veel kord tänamast kutse eest. Parajas tempos sõitsid nad klubiväljakutele Prymhilli.
 Väljas valitses juba vilgas elu. Doktor Dixon rattas kahe noore daami juure, tervitas neid viisakalt ja esitles neile oma uut tuttavat. George B. Turneril oli au tundma õppida õekseid Crawfordide.
 Peale üldiseid, viisakaid kõnekäände alustati mängu. George B. Turner määrati Harriet Craw-

fordi partneriks, kuna noor arst mängis ta õe Agneseaga.

Loomulikult kannatas mäng Turneri vilumatuse all, ja poole tunni pärast kutsus ta daamid ja loomulikult ka doktor Dixtoni vastutasuks klubi majja karastavale joomingule.

George B. Turner oli alati olnud suurepärase vestleja ja varsti oskas ta oma külalisi köita oma põnevate reisikirjeldustega. Eriti Harriet Crawford kuulas ta sõnu täis huvi.

Lõpuks, kui daamid hakkasid koju sõitma, räägiti kokku, et tehakse järgmisel pühapäeval auto-sõit doktor Dixtoni autol...

„Ma rõõmustun väga, et tutvusin teie kaudu nende veetlevate daamidega,“ ütles George B. Turner tagasisõidul arstile. „Teate, kui aastaid pole tehtud muud kui müüdnud teistele inimestele raamatuid, siis on rõõm kahekordne, kui võidakse viimaks ometi veeta elu meeldivamas vormis. Ma olen alati olnud nii üksik, ja ma loodan, et see nüüd muutub. Kui mul juba on mu maja ja ma olen end sisse seadnud, rõõmustaksin väga, kui võiksin teid sagedamini lugeda oma külaliste hulka.“

„Väga armastusväärne,“ vastas doktor Dixon ja vajutas ägedalt autopasunale, et hirmutada sõiduteelt kõrvale koera, „ma usun kindlasti, et teile meeldib meie linnas.“

„Ütelge, doktor, kas Crawfordide daamid elavad siin koos oma vanematega?“

„Ei, oma vana tädi juures, kes elab väljas Oliveroadil suursuguses majas. Vanemad surid vara ja tädi Winnie võttis väiksed tüdrukud enda juure ning kasvasid neid. Crawfordid on vana ja rikas perekond. Surnud Crawfordi vend on ratsa-rigemendi ülem Indias. Tuleb harva Inglismaale. Õppisin teda tundma kahe aasta eest, kui ta viibis puhkusel. Tõlkorral oli Agnesel raskekujuline luumurre ja mind kutsuti Oliveroadi teda ravima. Sellest ajast peale saan ma daamidega sageli kokku...“

Vahepeal olid nad jõudnud hotelli juure ja doktor Dixon sõitis kohe edasi, et külastada veel mõnd patsienti.

See oli hea algus, mõtles George B. Turner, kui ta sammus oma tubade poole. Nüüd pakkus end talle šanss, mida tuli kasutada, et ometi kord leida teed seltskonda. Ta plaan oli kindel, kuid ta unustas Jessie Walkeri. Ta arvestuse ei klappinud piisasti: ta polnud hoolinud Jessie kangekaelsusest ja see oli viga, mida ta enam kunagi ei suutnud parandada.

(Järgneb.)

K O L M Õ D E

...ja nad kõik on
Hollywoodi meessoos lemmikuiks



LOLA
moodne vamp.



ROSEMARY
õrn unistus kuuvalgel.



PRISCILLA
ülimoodne tütarlaps!

See on Hollywoodi sensatsiooniks, „palavaimaks uudiseks“ — kolm õde mängivad koos ühes ja samas stuudios. Rosemarie, Lola ja Priscilla — õnnelik trio, kellele enamik Hollywoodi vabast meessoost on pühendanud oma südamed.

Minul on olla õnn nende tädipoeg — kuigi kolmandast kraadist. Tunneme, see tähendab, olime sõbrad juba lapsest saadik. Olime lõbus kamp ja Lola, kes tol korral oli veel Dorothy, suvatses endast kujundada juhti. Mäletan veel praegugi õhtut, kus me kõik tund enne Lola kontserti kukkusime kalatiiki ning kuidas siis väikese lauljatar riietest tilkus vett kogu Beethoveni sere-naadi jooksul. Oli see aga õnnelik aeg.

Nad kõik on äärmiselt musikaalsed — kõik viis, sest vaadake, kaks neist pole kuulsad filmistaarid. Vanim, Marta, mängis viiulit ja luuletas, Leota laulis Metropolitan ooperis, Lola mängis klaverit ja oli režissööriks, kuna Rosemary armastas kesköö paiku klassilist muusikat. Väike Priscilla aga — too oli tol korral haruldane akrobaat. Ta võis ronimises võistelda isegi iga poisiga. Muusikas tunnustas väike metskass aga ainult rütmi.

Imelik, kui erinevad ometi olid need lapsed ja on praegugi. Hollywood tunneb aga neid kõiki ja ühendab nime alla — kolm Lane-sisterit. See on siiski vale, sest ei saa ometi ühtlustada kolme nii erinevat isiksust.

Lola on „sophisticated lady“.

Teda peetakse ainsaks näitlejatariks, kes Hollywoodis suudaks asendada ammukadunud Lilian Tashmani. Ta on nii võluv, et võib võrgutada mehi isegi rätsepakostüümis — ja Hollywoodis on see ime. Ta on ainus tütarlaps tõesti kannikesesiniste silmade ja paksude kuldsete juustega.

Rosemary juuksed on toon või kaks haledamad ja ta silmades on midagi hallikas-

pruuni. Muuseas, kasvult ühtuvad mõlemad õed täpselt. Kuid see on ka kõik. Rosemary on enam pehme, naiselik tüüp, too, keda ihaldaksid kohata kuuvalgel. Ta on romantiline.

Pat seevastu on elurõõmus pisike tüdruk, kelmide sinisilmadega ja alati veidi sasitud soenguga. Tema on valmis igaks tembuks, hoolimata daamilikest kombeist ja seega armastatud eriti sportliku noorsoo juures. Et ta iga toiminguga saab hakkama, seda näitab ka juba lugu, et ta ise endale keerutab sigarette, kuigi vahel juhtub sedagi, et seejuures kõrvetatakse ilusad näpukesed.

Ühel päeval üllatas ta mind küsimusega: „Kas mäletad, kui esmakordselt suitsetasime?“

Miks ma seda ei mäletanud! See oli rongis, kus sõitsime vaatama Lola esimest filmi — nii-öelda Lola Lane erarong. Kõik tüdrukud olid ärritatud ja Rosemary ning Pat peagu surid uhkusest oma kuulsa õe pärast. Me otse neelasime filmi, ükski Lola žest ei läinud kaduma, loomulikult ka mitte ta elegantne käeviibe sigaretiga. Koju tulles püüdsime seda matkida — ja tagajärjeks olid kolm peavalu kannatavat noort „elunautijat“.

Lola ja Leota olid esimesed, kes lendasid välja kodunt,

tehes end iseseisvaks. Nad mõlemad olid saanud osa Greenwich Village revüüs, mis oli vaid astme kaugusel Hollywoodist ja filmist.

Viis aastat hiljem läksid New Yorki ka teised tütarlapsed — Rosemary ja Pat, ning õnn polnud nendegi suhtes kitsi.

Nende avastamine tuli täiesti juhuslikult. Mõlemad tüdrukud olid läinud külastama oma sõbratari, kes teenis kusagil muusikaäris. Vaadates läbi uusimaid šlaage-reid, ümisesid mõlemad tüdrukud viise, nagu seda olid teinud sageli koduski. Keegi

asjast huvitatu kuulis seda aga pealt ja pakkus mõlemale esinemisvõimalusi kuulsajazzorkestriga. Mõlemad plikad — seda nad ju tookord veel olid, Pat viieteistkümnene ja Rosemary vaevalt aasta vanem, pidid selleks küsima emalt luba, mida peale pikka painamist ka saadi.

Neli ja pool aastat reisisid nad orkestriga ringi.

See oli raske töö, sest tüdrukud õppisid seejuures ka näitlemist ja diktsiooni. Aga õnn polnudki nii kergelt sülle sadanud. Kui ütlesin nende edu vormeli, võiksin mainida: üks protsent õnne ja üheksakümmendüheksa tööd. Nii see tõesti on!

„Lola ja Leota peavad olema meile uhked,“ arvasid mõlemad noored, kes otse jumaldasid vanemaid õdesid.

Paar aastat tagasi leiutas neid ka filmijumalanna. Mõlemil oli parajasti puhkus ja Pat — taltsutas ühes mehhiko ranžos metsikuid hobuseid. See oli just tema moodi!

Rosemary seevastu külastas oma õde Lolat, kes vast paar kuud enne seda oli jõudnud Kaliforniasse, kuhu nüüd kavatses kolida ka terve perekond. Nad otsisid endile ilusa maja väljaspool linna, kus alati oli rahu ning võidi olla eemal seltskonnast. Lola tundis hästi Hollywoodi seltskonda ja selle armutust. Ta õrn abielu Lew Ayresiga oli purunenud kuulujuttude tõttu ning ta tahtis nooremaid õdesid sellistest ebameeldivatest pettumustest säästa.

„Pat on veel liig noor, alles üheksateist,“ arvab Leota. Ent temperamentsel Priscillal on austajaid küllaldaselt. Üks kindlamaid oli kunagi Wayne Morris, kellega noore tähe nime isegi õige sageli seoti, ent too abielus siiski teisega. Pole ka viga — baby on aega otsida. Nii juhtus, et kuulsast perekonnast, kuhu kuulus kolmik, on siiski suurimaks täheks pesamunake, kes võidab kõiki oma nooruse armsuse ja sümpaatiaga. Ja ometi on selline kuulus kolmik haruldane!

Max Factor jr.

Sobivast jumestamisest

Naha, silmade ja juuste värvus moodustavad koos skeemi, mille järgi iga naine peaks endale leidma sobiva jumestuse. Samuti peab näokuju täpselt vastama jumestamisviisile ja materjalile.

Puudrit tarvitab peagu igaüks sobivalt, halvem lugu on aga ruužiga, mida sageli ei osata õieti näole asetada. Valesti asetatuna võib ruuž ilu asemele ainult tekitada inetust.

Kui evite ovaalse näo nagu Metro täht Eleanor Powell, tuleb ruuži asetada kõrgele põsenukidele ja sealt hoolega allapoole hõõruda nina suunas põigiti, nii et ei jääks vahele mingit nähtavat joont.

Ümmargusenäolised peaksid seevastu ruuži laiali hõõruda pikuti nina suunas, sest see teeks näo pikemaks.

Kuna tavaliselt ümmargustel nägudel on ka madal otsaesine, ei sobi sellistel tüüpidel kanda rulle, mis langeksid laubale. Kammides juukseid laubalt eemale, tekib illusioon pikergusest näost.

Kitsa näoga naine peaks talitama otse oma ümaranäolise suguõe vastaselt, siis saaks tema endale sobiva tüübi.

Daamid, kel on suur suu, saavad seda muljet vähendada, asetades ruuži põsenukile ja sealt hõõrudes seda kõrva taha. Nii tõuseb näo pikkus ülemises suunas.

Samuti on väga tähtis näo juures ka soeng. Ümara- ja kandilisenäolised peaksid alati kandma ainult pehmelt langevaid laineid, mitte ial otse näolt eemale kammitud juukseid.

Igal juhul on alati sobivam lihtne soeng, sest üleliia keeruline moodne soeng võib kergelt muuta mehekuju sarnaseks, kui pole alati juuksurit hoolitsemas.

Ka kulmudega saab nägu pikendada ja lühendada. Ümarad näod võivad kanda tumedamaid kulme, kuna pikkadele nägudele oleks sobivam kergelt toonitatud silmaosa.

Foto M. G. M.



JOAN FONTAINE
eelistab parfüümi
kõrva taga

Teie jume ei meeldi teile?

Võib olla ei söö teie küllalt kokkuvõtteid?

Ikka ja jälle küsitakse arstidelt: millised vahendid aitavad vistrikute vastu ja kuidas saab ilusat puhast jume.

On palju abinõusid, milledega saab ravida nahka väljaspoolt. Pole aga veel sugugi kindel, et need abinõud aitaksid, sest enamasti ei teki inetu nahk mitte välispidistest, vaid seespidistest mõjudest. Siin aitab ainult sobiv toit ja jalutamine värskes õhus.

1. Munad ja juust tuleksid toidukaardilt kustutada.

2. Kõiki ärritavaid jooke, nagu tee, kohv ja samuti sigarette ei tohiks tarvitada.

3. Kui suudate, jätke ka vorst ja lihatoitude teiste süüa.

Need on keelatud. Soovitavad on aga:

1. Kartuleid, need ei tee kunagi kahju.

2. Iga päev värsket puuvilja.

3. Aurutatud juurvili vähese suhkruga ja iga-sugused salatid on otse ideaalseks söögiks.

4. Piim, kohupiim, koor, herkulo ja päiklikud oleksid vägagi kasulikud.

5. Kahjulikud on aga veel keedusool ja pipar. Viimase asemele tohib tarvitada tilli, peterselli ja sibulat.

Hommikul sööge: putru, puuvilja ja ka mõni viil leiba

Lõunaks sobib: enne sööki — mitte pärast — umbes veerand või pool kilo puuvilja, siis hästi palju rohelist, s. t. mingisugust toorsalatit ja piima. Ka kartulid, kas keedetult või praetult, on lubatud.

Õhtul jälle puuvilja, piima ja veidi vorsti — kui te sellest tõesti ei suuda loobuda.

ELEANOR POWELLI taoline
ovaalne nägu vajab erilist
jumestust ja soengut —
arvab Max Factor jr.



Kas abieluõnn on päritav?

80% õnnelikust abielulistest on
õnnelikult abiellunud vanemate lapsed

„Igaüks on oma õnne sepp“, ütleb vanasõna, ent ometi vajab õnngi teatavaid eeldusi ja pärvusi. Kas tohib siin aga teha üldkokkuvõtet, et õnnelikest abieludest sündinud lapsed on ka enda abielus õnnelikumad kui õnnest abi-elust sündinud järeltulijad?

Ameerikas, igasuguste ankeetide maal, korraldati abielu kohta ringküsimus. Tuli vastata pikale küsimustereale: Kas olete õnnelikult abielus? Oli teil vanemate koostel harmooniline? Kas usute, et abieluõnn on päritav? Kuis ja millega põhjendate oma väidet? Vastuseid tuli hulga ning materjali läbi töötades ilmses, et 80% õnnelikust abieludest olid tõesti pärit samuti õnnelikust koostelust. 20% oli üles kasvanud vähemalt majanduslikult kindlustatud olukorras, kuna vaevalt 0,5% olid õnnelikud „oma töö läbi“. Erandid siiski vaid kinnitavad reeglit.

Kas võib aga tundeid mõõta kuiva statistikaga? Meile, eurooplastele, tundub see veidi võõrana. Kuid siingi võib tugineda vanadele tarkussõnadele: „Näita mulle oma ema ja ma ütlen sulle, kes sa oled“. Eks ole enamikus tütar ema noorendatud väljaandeks ja kui keegi tahab näha oma tuleviku, siis...

Ameerika statistika on seega peagu täpne, ainult et mitte õnn ei ole pärandatav, vaid teatavad alused õnnelikuks abieluks. Sageli juba lastetoas hakkavad idanema õnnetu abielu võsud. Oeldakse: „Ma ei sobi abieluks“ ja vaadatakse end ümbritsevat perekonnaelu. Mõni hästi viisakas noormees, kes näitaks oma inetuimagi kusiini saadab tram-mile, mõnele vanale tädile toob kaasa paar lille — on seevastu „sündinud abielumees“.

Viimased omadused võivad areneda aga ainult sobivas koduses miljöös. Kes kodus nägi, et isa rahulikult kannatas mõned ema tujukused, laskmata neid rikkuda ümbritsevat õhkkonda, kes kasvas üles viisakas õhustikus, võtab kõik need omadused loomulikult ka enda abielu kaasa. Kui kõik vanemad seda taipaks, näeksid nad ka, millist kahju võivad teha hoolimatud sõnad ja inetu käitumine laste nähes. Nii sama kui tütarlaps, kelle kodu alati on olnud korralik, vaevalt sallib hooletult kaetud lauda või viisakas noormees daamiga käitub hoolimatult, võivad ilm-neda ka vastupidised tagajärjed. Enesevalitsus ja hool on juba kord aluskivid, millele tugineb iga harmooniline abielu.

On olemas psühholooge, kes väidavad, et õnnelikumad abielud olla need, kus naine sarnaneb mehe emale. Ka kirjanduses leiame palju selleks tõendusi. Teisest küljest võib too ema armastus aga teha mehe õnnetuks, takistades teda üldse õiget naist leidmast. Tark ema ei kasvata see-pärast oma poega liialt endast olenevaks. Samuti on teada, et noor tütarlaps abikaasa valikul sageli näeb silme ees oma isa. Seegi on ainult siis võimalik, kui seda ideaali on kujundatud ja hoitud juba lapsest saadik.

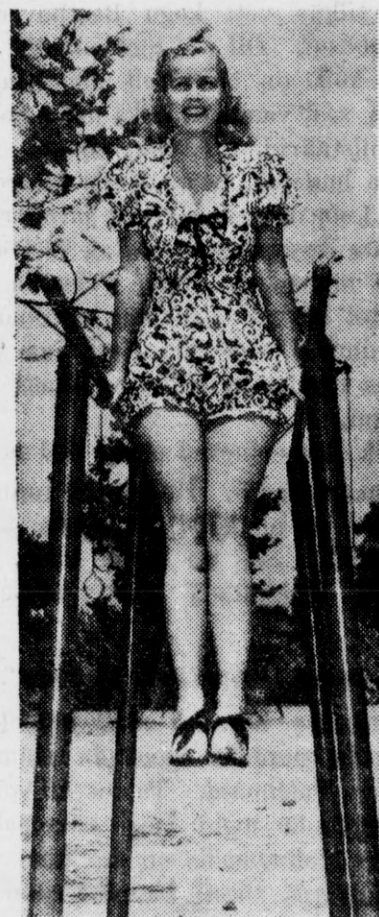
Hellitatud lapsed sobivad harva abieluks. Nad ei suuda kellegi teise soove lugeda enda omadest tähtsamaks.

Nendest saavad hiljem „arad vanapoisid“ ja „koomilised vanapiigad“, kes elust üksinda läbi rändavad ja oma palju-armastatud iseseisvuse pärast pigem loobuvad abielust. Kes ikka ja alati oma last on vaid hellitanud, teadku, et tollest ei saa kunagi elujõulist ja tervet ühiskonnaliiget.

Õnnetuist abieludest sündinud lapsed ei tarvitse süüski pead longu lasta, sest peale pärvuse ja lastetoa evib iga inimene veel omadusi, mis ta alles teevad temaks endaks, kui ta neid vaid oskab õieti kasutada.

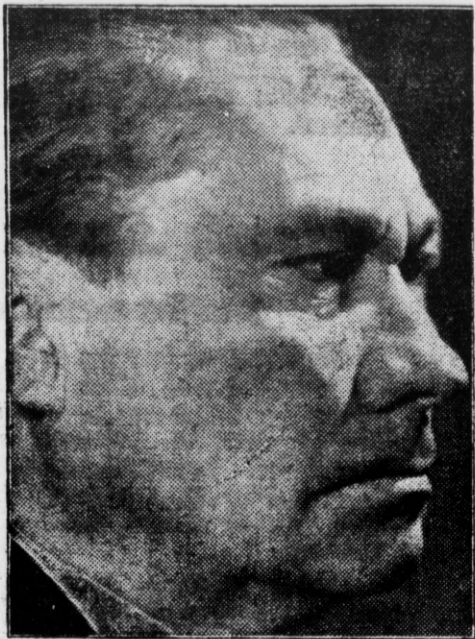
Ja kellele looduse poolt pole antud eeskujuks õnnelikku abielu, see võib seda ise saavutada ning vähemalt oma järeltulijatele luua rohkem aluseid õnnelikuks abieluks.

Foto M. G. M.



MIS NEIL KALFORNIAS VIGA!
Cecilia Parker naudib talvelgi värsketõhuvõimlemise mõnusi

Foto Ufa



PAUL WEGENER on loonud palju huvitavaid karakterku usid

Tõeline kunstnik . . .

Paul Wegeneri 65-ks sünnipäevaks

Juba varajaseimas nooruses ärkas ta teatriking. Ent isa soovi järele tuleb õppida õigusteadust. Lõbusas ülikoolilinnakeses möödub õpinguaastaid, kusjuures üliõpilase lemmikuks on hoopiski mitte õigusteaduse juure kuuluvad kunstiajaloo ja filosoofia loengud. Ent siht saada näitlejaks jääb ikka elavaks. Kolmandal semestril läheb ta lõplikult lavale üle. Mõnuga nimetab ta esimest kiitvat kriitikat endast üle, sest see lepitas vähemalt paha isa.

Järgmine edukas etteaste on Rostockis. Siin debüteerib nüüd 21-aastane jurist Stauffacherina „Wilhelm Tellis“, ja kuigi ta kujult on kõllalt pikk, tuleb kitsast rinnakorvi laiendada vatiga, et see annaks välja õige kaneglasuöödu.

Vahepeal teeb ta väikese hüppe komöödiateatrisse, ent seal

nii lahkus ta siitki, et minna Hamburgi linna-teatrisse, kus temal kui karakternäitlejal avanes lõppeks sobiv mitmekesine osade hulk.

Suurt mänguruumi ta fantaasiale jätab film. Idee, mängida kaksikosa, meeldib talle hullupööra, ja nii tekib film „Üliõpilane Prahast“, mis esimese kunstifilmina vallutab maailma. Sellele järgneb hulk muinasjutufilme ja vanu saagaid.

Peale maailmasõda pöördub Wegener ahul uuesti lavale, ent hiljem leiab ta siiski, et ta õige ala on filmis — muutumata truudusetuks teatrilegi.

Järgnevad filmid „Moskva-Sanghai“, „Surematu süda“ ning uusim „Õigus armastusele“ on just esilinastunud. Praegu, oma 65-dal sünnipäeval, mis oli 11. dets., mängib ta metsnikku filmis „Agu“.

Oma elua jooksul on Wegener käinud igas maailmakaases, ent väärtuslikumaks kõigest peab ta oma kunstiesemetega täidetud kodu, mis, nagu vähesed, paljastab meile oma peremehe hinge.

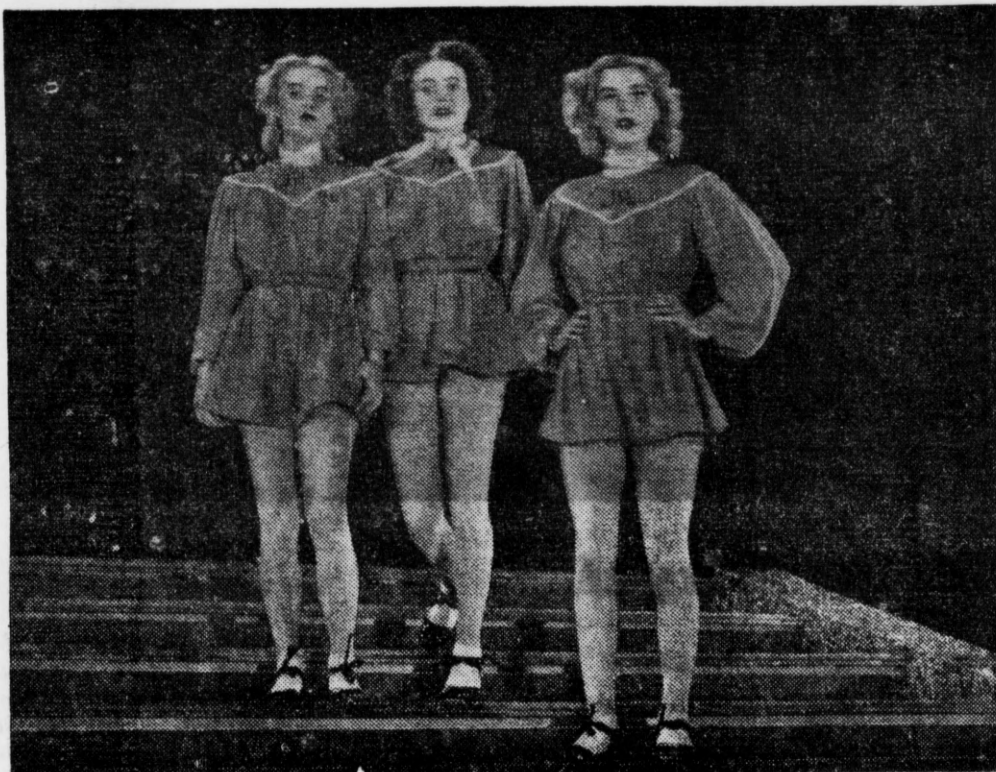
Vaba aja pühendab Wegener kauge-ida müstika ning filosoofia uurimisele, olles sellel alal isegi autoriteetseks nimeks. Ta töötoas leiame elusuuruseid buddhasid, hinnalist keraamikat ja lõikeid, mis annavad ruumile erilise ilme, kuhu hästi sobib ta omanikki.

vallandatakse ta andetuse ja — kõverate jalgade pärast!

Loomulikult oli selge, et siin võis tegu olla vaid isikliku vihavaenuga, sest vallandamise põhjused olid otse naeruväärsed.

Ka Wiesbadeni hooviteatris ei käinud Wegeneri käsi paremini. Ühekülgsed klassilised asjakased ei sobinud tema mitmekesidust otsivale hingele, ja

Foto Tobis-Cinema



Kom kena görli: Irene v. Meyendorf, Carola Höhn, ja Ruth Eweler helifilmis „Tantsime ümber maailma“

See on tõsi!

Pui Paul Heidemanni režii all vändati Berliini Deutschlandhalles lõbusat filmi „Sabine ja juhus“, läksid näitlejad sageli oma täies „sõjamaalingus“ välja terrassile, et seal teiste külaliste hulgas juua teed. Nii juhtus ka ühel päeval nooruke Elvira Erdmann, kes filmis kujutab veidi „raske taibuga“ toatüdrukut Tinit, oma kostüümis väikese tanukesega punastel lokkidel ning kokekse põllesesega, tulema teiste hulka. Üks külalisi pidas teda ettekandjaks ja hüüdis: „Hallo, preili!“ — Elvira Erdmann läkski laua juurde ja võttis vastu tellimise, käitudes sedavõrd kohmakalt, et külaline lõpuks pahaselt hüüdis: „No olete teie aga tobe preili.“

„Kas olen,“ küsis näitlejatar õnnelikult. „See on tore. Ma ainult proovisin teie juures mõju. Oma tellimise annate ehk ooberile üle!“

Ütles ja jättis külalise endale tobeda näoga järele vahtima...

*

Juba lapsena sõlmis Rudi Godden lähemalt sõprust filmiga. Ta vanemad evisid tummfilmi-aegadel Berliinis kino ja nii viibis väike Rudi sageli muusikute juures, kus unistas filmist. Kellegile sõbrale ütles ta aga kord: „Tahan ka kord filmi ja olen kõikide tähtedega sõlminud soojad sidemed. Saadan neile nimelt sünnipäevaks õnnesoove!“

*

Kord, kui Hilde Krahli oli alles algaja näitlejatar, mängis ta ühes sentimentaalses filmis, kus pidi oma kallimale näitama sõrmust ja ütles: „Siis vaata seda ometi!“ Need sõnad aga ei langenud ja suflöör oma kastis sosistas nii et higi laubal. Seal muutus asi preili Krahliks, kes neid sõnu oli pidanud režiimärkuseks, liiga kirjuks ja ta sisistas vastu: „Olen seda juba küllat vaadanud, ütlege edasi...“

*

Harald Paulsen alustas oma karjääri väikeses opereti-rändteatris. Kord istusid aga enne etenduse algust tema, keegi kunstivilistaja, tantsijanna ning härra direktor õnnetute nägudega kulisside taga. Viis minutit oli etenduse alguseni aega, ent osa kolleege oli hilinevad rongile ja etendust ei saanud enam ära öelda. Suure hädaga venitasid kolm artisti eeskava tunni pikkuseks, ent rahvas tahtis oma raha eest rohkem näha. Paulseni nõu peale ütles lõppeks direktor: „Austatud publik, kuna ettekanded leidsid sooja vastuvõttu, kordame terve eeskava veelkord.“

Metsik vihakisa! Juba lendas soovimatuid esemeid lavale ja näitlejad pidid põgenema...

SOSINAID HOLLYWOODIST

Eleanor Powell tantsib jälle peale pikemaajalist jalaravi...

Väike Virginia Veidler mängib Mickey Rooney õde helifilmis „Väike Tom Edison“.

Wallace Beery vedab puhkepäevi küttides ja kalastades Utah's...

Jeanette MacDonald ja Nelson Eddy mängivad jälle koos filmis „Uus kuu“, mis annab Jeanettile võimaluse kanda muinasjutulisi tuallette...

Clark Gable hoolitseb hoolsa aednikuna oma viljapuude eest Enico rantšis...

Joan Crawford otsib omale — kätatuid ehteid. Nood, milliseid ta kandis oma uue filmi „Mitte liig sügav, mitte liig madal“, väntamisel, tegid nii palju käre, et üks stseen tuli seepärast isegi uuesti korrata...

Hiljuti valmis Nelson Eddy uus suurfilm „Balalaika“, kus ta partneriks on Ilona Massey...

Maureen O'Sullivan pääses õnnelikult

koju sõjaaegsest Euroopast ja filmib nüüd jälle „Metro“ stuudios...

Margaret Sullavan valmistab ette uut filmi „Äri nurga taga...“

Virginia Bruce on muutunud koduseks. Isegi moepildidel demonstreerib ta veel vaid pitsidest kahisevaid neglizeesid...

Mickey Rooney võtab oma uut osa „Noore Tom Edisonina“ nii tähtsalt, et kavatseb asutada isegi koduse laboratooriumi...

Lanna Turner „hobbyks“ on korjata kolledžite märkelipukeid...

George Murphy ostis oma väikesele pojale täpse koopiat tõelisest jalgpallist, ainult miniatuurses väljaandes...

Teise MacDonald-Eddy ühisfilmina reklaamitakse „Armsaim, tule tagasi“...

Fred Astaire on loobunud oma tavalisest frakkülikonnast ja soovib filmida kord ka mingis muus riides...

Judy Garland müüdis oma lillekaupluses erilisi kimbukesi koolipoisist-rüütelle, loomulikult sobivalt nende tasku järele...

William Powell ja Myrna Loy mängivad jälle koos ühes uues filmis...

Lew Ayres on asutanud endale koduse il-majaama, kahjuks töötab see aga vähese eduga...

Kes nad olid?



Foto Tobias-Cinema.

Esimene suudlus.
Paula Wessely ja
Willy Birgel suur-
filmis „Maria Ilona“.

Willy Birgel.

Ja õppis „kuldset“ ametit.

Willy Birgel põlvneb Kölnist ja oli isa poolt määratud kutsele, mis samuti laseb arendada kunstimeelel — ta pidi saama kullasepaks, et kord üle võtta isa suuräri. Gümnaasiumi jättis noor Willy lõpetamata, sest tal polnud sugugi huvi õppimise vastu ja läks isa juure karmi kooli. Ei tehtud temale mingeid soodustusi siingi, kuigi oli šefi poeg, ent ta õppis siiski kutset, mille jaoks juba kodunt oli kaasa toonud vastava andekuse, väärikalt hindama. Aasta õppis ta isa juures ja läks siis Kölni kunstikooli, kus õppis arhitektuuri, ornamentikat ja loomade joonistamist.

Nende aastate jooksul oli aga toimunud noormehega muudatus, mis laskis nüüd teisi elukutseid näida ihaldatavana. Selles oli süüdi Maeterlincki „Monna Wanna“, mida noor Birgel elujanuste silmadega kolmandalt rõdult oli jälginud ning hiljem kodus seletas, et tahtvat samuti saada näitlejaks. Isa tegi aga sellistele unistustele lühikese lõpu ja alul oli noormees sellega rahulgi. Siis aga hakkas kunstikurat teda ikka rängemalt kiusama, kuni ta lõpuks lan- ges siiski teatri ohvriks. Vanemad ei saanud oma poja eriharrastustest enne midagi teada, kui too oli saanud ühe pisiosa ning ta nimi ilmunud ka ajalehearvustuses. Tehti suuri stseene, oli pisaraid — ja lõpuks nõustus isa poisi „hullumeelse“ ideega.

Nüüd algas korrapärane kool. Algaja Birgel sai üha suuremaid osi ja läks peale

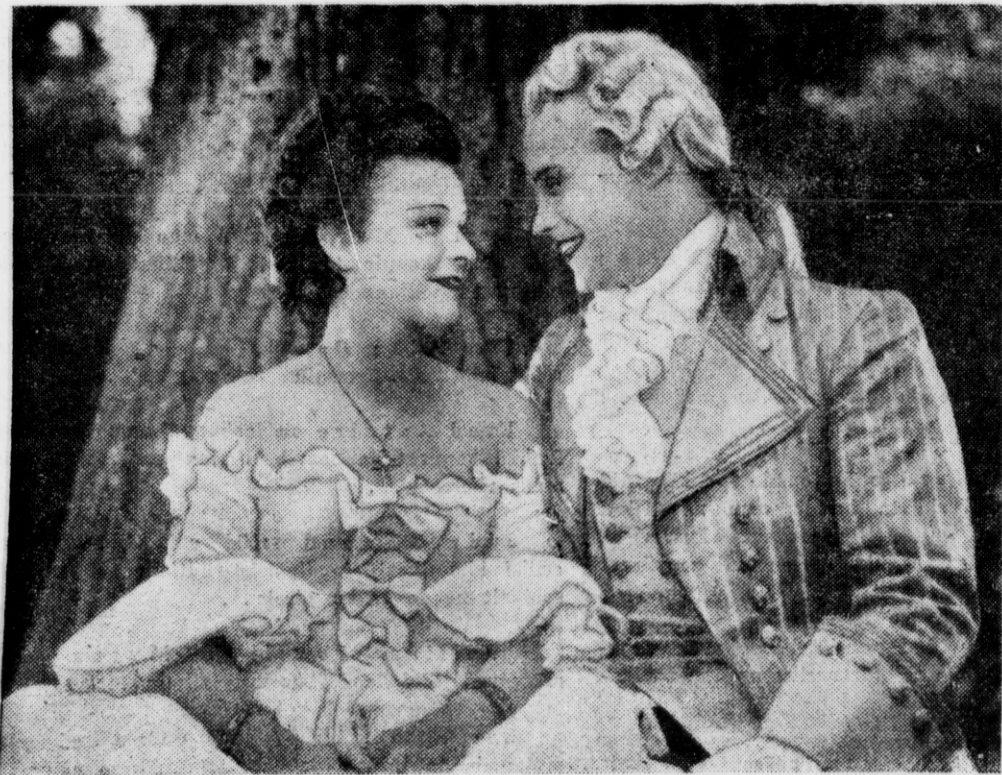


Foto Tobias-Cinema.

Stseen Kurt Meise-
liga helifilmist „Mo-
zarti reis Prahasse“

esimest õppeaastat juba küpse kunstnikuna Bonni teatrisse. Seal tegi ta mitu ringi tervel Saksamaal, jõudes lõpuks ka Berliini. Siin mängis ta alul teatris, kuid varsti kutsus teda ka film — millele ta senini on truuks jäänud. Ta suur armastus kuulub aga siiski teatrile nagu kõigil, kes seal tulevad.

Zarah Leander.

Väike organist.

Ühel päeval kuuldus teda kõikjalt, toda sügavat, sumedat häält. Küll kuuldi teda raadiost, grammofonilt — hääl oli enne valutanud maailma, kui seda suutis teha ta omanik ise. Vahepeal on aeg muutunud — me ei suuda enam lahutada Zarah Leandri häält temast endast, see on saanud üheks mõisteks.

Pastor Hedberg Karlstadist oleks vaevalt oma neljandale lapsele soovinud teatrikarjääri. Aga väikeses punapäises tüdrukus peitus jonn, mis lõi end läbi — tal oli muusika veres. Juba varakult õppis ta orelimängu ja kuigi peale pühapäevast jutlust tühjast kirikust ei kõlanud alati pühad viisid, lasceb see siiski end vabandada suure andumusega. Salaja õpib Zarah ka laulu ja juba kuueaastasena annab esimese kontserdi. Karm isa ei näe seda meelsasti, ent nähes, kui innukalt tütar on asja juures, pehmeneb ta süda ja Zarah't lubatakse jätkata õpinguid.

Heliplaatidelt õpib Zarah tundma uusi- maid lööklaule, aimamata, kui pea ta nende abil alustab karjääri. Ühel päeval kuuleb ta, et parajasti võõrusetendusel viibiva trupi primadonna on haigestunud. Zarah läheb direktori jutule, laulab ja tantsib talle ette ning saab lepingu. Nüüd algab tõusutee. Stokholmis ei vaimusta ta inimesi mitte ainult operetis, vaid suudab mängida ka Ibsenit ja Strindbergi. Varsti kutsutakse ta võõrusetendusele Viini, kus teda näevad ka saksa filmimehed, kes ei taha loobuda apartsest punapeast. Oma esimeste filmidega võitis ta juba publiku poolehoidu, mis on talle jäänud seni truuks.

Nii sai väikesest organistist ja revüü- teatri tähest filmilina suur traagiline kan- gelanna.

Rene Deltgen.

Ja suudab kõike.

Filmis „Puhkus ausõna peale“ esines esmakordselt noor näitleja, kes seni oli mänginud vaid pisiosi, kandvas osas — Renee Deltgen. „Kautsukis“ suutis ta juba täita kõiki temale pandud lootusi. Rene Deltgeni juures tõestub ütetus, et elukogemused aitavad kaasa ka kunstniku mitmekesidusele. Kui talt küsida, mida ta enne oma näitleja- karjääri algust tegi, vastab ta uhkelt: „Kõike!“

Luxemburgist pärituna õhutasid teda pisikese põnnina salaja nähtud kriminaalfil- mid saama detektiiviks. See soov kadus aga kasvades ja asemele astus huvi käsi- töö, õieti maatöö vastu. Kõik oma kooli- vaheajad veetis ta maal, taludes, vahel oli pagari, vahel sepa õpipoisiks. Ka õilsat kingsepameistri ametit oskab ta ning mis puutub tehnikasse, oskab ta sisse seada terve maja elektrijuhtmeid. Sellel kõigel oli aga ainus viga, et ta peale gümnaasiumi lõpetamist enam üldse ei teadnud, milleks saada.

Seepärast hakkas ta rändama ja sai ehtsaks „wanderselliks“, ööbides kas pargi- pinkidel või piljardilaudadel — kuidas just saatus soovis. Õnnetud vanemad kodus olid poisi vastu võimetud. Mis sellest küll saab? Seal meenus Deltgenile, et ta kunagi kooli- eas oli ballaadi ettekandes liigutanud oma kuulajaskonda pisarateni. Nüüd hakkas ta siis näitlejaks.

Ka tema, nagu Birgelgi, õppis Kölni teatrikoolis. Andekana kooli vastu võetud, polnud ta mured aga kaugeltki lõppenud. Pole kerge elada sissetulekuta võõras lin- nas. Deltgen sai aga kõigest üle, isegi sel- lest, et kui ta oma katusekambris suvatses seista, pidi enne avama katuseuugi.

Peale lõpetamist sai ta koha ühte Kölni teatrisse ja hiljem tuli üle Berliini — filmi.

Barrymore — maa sool

Kakskümmend kaheksa aastat on Lionel Barrymore

◆ töötanud näitlejana, režissöörina ja kirjanikuna ◆



Lionel Barrymore oma mõnusa eraelunäoga.

Hollywoodis hinnatakse meest tema sõprade arvu järele. Lionel Barrymorel on leegion sõpru ja kuigi nad on kõik erinevad, evivad nad siiski midagi ühist. Nad on eranditult avameelsed ja ausad. Tolle pika nimistu alguses seisavad kaks nime — Frank Stevens, ta double, ja Clark Gable, staar.

Clark on üks ta parimaid sõpru. Lionel avastas noormehe ja tegi tast kuulsuse, seda pole Clark unustanud ja igas ta filmis, kus selleks vaid sobiv juhus, peab kaasa mängima ka Lionel Barrymore.

Ta on juba vana ja haiglane, too Lionel, ent südames jääb ta alati nooreks ning filmides saab ta alati terveks.

Ent kuna parajasti Lioneli polnud kättesaadaval, jutlesime veidi ta double Frank Stevensiga.

„Olen ainus double, kes Lionelil kunagi olnud,“ kõneleb ta uhkustundega. „Töötan temaga koos juba üksteist aastat ja juhul, kui ma pole saanud teda asendada, asendab ta end ise, et stuudio ei võtaks kedagi teist minu asemele.“

Oma Hollywoodis viibimise jooksul on ta aidanud nii paljusid, et kõik teda armastavad.

Ent ometi pole ta uhke või ennast täis. Ta ei salli reklaami ning võib lugeda oma ühe käe sõrmedel üles neid usutlusi, milliseid ta annud. Sellegi peale vaatamata on Lionel suur sõber stuudio reklaamšefiga.

Too jutustas, et Lionel ei vihka reklaami selle enda pärast, vaid et ta oma pika eluea jooksul on taibanud, et reklaamile ja kuulsusele ei tohi anda liiga suurt tähtsust. Ta pigem rõõmustub oma muusikast kui suurtest tema auks korraldatud pidusöökidest.

Kui ta aastaid tagasi sai akadeemia auhinna oma näitlemise eest filmis „Vaba

hing“, leidsid õnnitlejad ta kusagil stuudio nurgas purjekat ehitamas ja ta oli selle valmistamisest palju enam huvitatud kui auhinast.

„Vaba hing“ oli film, mis tõi ta uuesti tagasi nätlema. Vahepeal oli ta katsetanud režissöörina, kusjuures iga film oli õnnestunud nii kunsti kui kassa seisukohast. Muuhulgas lavastas ta „Kõrve laulu“ Lawrence Tibbetiga ja „Madame X“ Ruth Chattertoniga.

Ühel päeval anti talle lugeda „Vaba hinge“ käsikiri ning Barrymore nõustus mängima seal isa osa.

Leoneli erialaks ongi isa osad.

Võibolla on ta oma südamliku isalikkuse saanud just Barrymorede suguvõsa eest hoolitsedes, sest kes temalt tuleb abi saama — ja seda teevad nad kõik — lahkuvad rahulikkudena ja õnnelikena.

Ta stuudio riietusruumi seinad on kaetud maalingutega, peamiselt akvarellidega, kõik Barrymore oma loomingust. Too riietusruum asub muuseumi kõrge katusekambri, kuhu juurepääs pole meeldiv näitleja haigele jalale, ent seal leiab ta täielikku rahu ja üksindust, kui ta seda vajab.

Oma nooruses oli Barrymore suur sportlane, seepärast kuulub ta sõprusringkonda ka palju maadlejaid ning poksijaid. Vaid üks neist suutis Lioneli „maha panna“, ta tookordne parim sõber John Sullivan.

Tööaastate rohkuselt on Barrymore Hollywoodi vanemaid näitlejaid. Vaevalt keegi suudab siin temaga võistelda. Ta mängis Mary Pickfordi esimeses suurfilmis „New Yorgi kübar“ ja paljudes teistes, kusjuures ta oli alati kas koomikuks või lurjuseks — mõlemaid ühtlaselt hästi mängides. Märkimisväärne Barrymore karjäär on aga asjaolu, et ta selle pika aja jooksul pole

ei laval ega filmis mänginud ühtegi armastusstseeni.

Ka näitekirjanikuna oli Barrymore edukas, ent ta süda kuulus siiski vaid näitlemisele.

Küsisime Clark Gablelt, mida tema arvab Lionelist. Too vastas: „Ta on maa sool,“ ning see on õige iseloomustus.

Ausub on Lioneli suurimaks vooruseks. Ta kõneleb vähe, ent keeles, mida kõik mõistavad. Ja ta ütleb, mida mõtleb.

Ta elab lihtsalt ning ei nõua elult palju. Oma vabal ajal, mida tal palju ei leidu, ta loeb, mängib klaverit või maalib.

Muuseumis armastab ta nuriseda, ent ei mõtle seda tõsiselt, nagu seda ei tee teisedki, sest kaval läige ta silmis on ülireetlik.

Nii töötab ja elab mees, kes terve oma elu on pühendanud filmile ja keda austab iga kunstiuviline terves maailmas!

Garry Cooper

„loob mooda“

mängides suurfilmis „Verivennad“

Juba teist korda peab „vaene“ Gary nügema, et moehullud naised leiavad ikka uusi ideid — ka meestemoest. „Marco Polos“ oli tal huvitav riietus, mida varsti matkis pool Hollywoodi naissugu, nüüd on see kübaramood à la Gary Cooper, mida Hollywoodi daamid eelistavad. Nimelt ilmas väikene Susan Hayward, „Paramounti“ tulevane täht, kes ka mängib „Verivendades“ ühel päeval stuudiosse kübaraga, mis oli täpne jäljend Gary võorasteleegioni vormist. Too väike pruun nokaga viltkübar lehviva pruuni looriga sobis tütarlapsele nii hästi, et Gary ei saanud talle olla pahanegi.

„Imelik tunne, olla mees — ja siiski luua naistemoodi,“ arvas Gary ise oma tuntud tagasihoidliku muigega, peale selle kui teda oli küllalt usutletud ja mõnigi naljatades lausunud, et kui ta karjäär kord „veab viltku“, on tal amet juba teada...



Foto M. G. M.

Väike Virginia Veidler ja Frank Morgan mängivad koos ühes uues Metro helifilmis.

Tõeline daam

HILDE WEISSNER.

Kaks sadamalinna on näinud Hilde Weissneri kasvamist. Stettiinis käis ta koolis ja Hamburgist startis lennuks kunstimaailma.

Juba ta välimuses näib peituvat midagi karmist merest. Suur, blond, sale — nii tundub ta alul külmana, ent peagi kaob see mulje ja asemele astub soe südamlikkus, kui oleme kuulnud ta häält.

Peale mõneminutilist vestlust pole keegi enam imestunud kuuldes, et Maria Stuart on ta lemmikosaks. Kõik, mis puutub muusikasse, huvitab teda pööraselt ja ta heliplaatidekogu pole mitte ainult suur, vaid ka maitsekas. Armastus „mängukasti“ vastu põlvneb nimelt juba varajasemast lapsepõlvest, kus ta kord tädi juures viibides leidis gram-mofoni, mis avaldas talle suurt mõju.

Seitsmesena õpib Hilde Weissner klaverit ning taskuraha kuulub nootidele ja odavatele istekohtadele teatris. Kool pole küll eriti huvitav, ent Hilde teeb siiski lõpueksami, sest peale isa surma muutub kohaotsimine tähtsaks. Soovile, saada ooperilauljatariks, ei avalda ema mingit poolehoidu. Ei, Hilde külastab „pruutidekooli“ ning saab koha lastekodusse, kus tuleb keeta, küpsetada, stenografeerida ja pidada raamatuid. Poole aasta järgi on aga tütarlapse tervis läbi ja ema lubab teda nüüd hakata näitlejaks.

Ta esimeseks õpetajaks on Herbert Hübner, kelle abil Hilde saabki koha Hamburgi. Seal läheb ta Prahasse, ent silme ees on siiski kutsuva sihina Berliin. 1933. aastal saab ta angažemendi Schiller-teatrisse ja samas kutsub Gustaf Gründgens ta ka filmi. Näitlejatar, kes pole enne näinudki stuudiot, hämmastab kõiki oma asjatundlikkusega. Pole ime, et film teda enam ei vabasta. Ikka ja jälle leidub uusi ülesandeid. Nii filmitakse „Traumulus“ Emil Janningsiga ja mitmed Albers-filmid.

Kõige selle suure töö juures jääb vähe aega üle Hilde Weissnerile kui abikaasale ja emale. Grunewaldis asuvas suvilas hullab ringi ta tütreke Viola, kellele päevad emaga osutuvad pidupäevadeks.

Täis uhkusetunnet jutustab näitlejatar oma uuest kasvuhoonest ja mainib naeratades: „Poteks filmi ega teatrit, veedaksin terve elu keset metsi ja põlde, sest linn — see on ainult sunnitud pahe.“



Foto T. C.

Hilde Weissner ja Fritz Kampers „Kuldses maskis“.



Foto Ufa.

Prantsuse parimaid karakternäitlejaid Victor Francen.

VANA KOOL

Härra Magnus astus oma noore naisega suursugusesse restorani. Ta oli umbes neljakümnene, kellest võis juba eemalt näha, et tal oli õnne äris ja kelle usaldatavust krediitiasjus võis näha ta nõrgema poole riietusest ja ehetest. Ärijuht näitas elegantsele paarile veel viimse vaba laua selles toredas lokaalis.

Ta ütles: „Õieti on see laud tellitud üksiku härra poolt. Kuid kuna tellitud ajast on juba möödunud pool tundi, oletan, et härra enam ei tule. Kui ta siiski peaks tulema, palun lubada teda istuda siia!”

„Ilus,” arvas härra Magnus ja ta naine noogutas, mõlemad rõõmsad, et leidsid koha.

Abielupaar oli tegevuses parajasti krõbeda praekanaga, kui hilinenud härra siiski veel saabus. Ta oli üle viiekümne, evis valged juuksed, terve näojume ja rikkaliku kehaümbermöödu.

„Mul on kahju, kui segan!” ütles ta ja kummardus.

„Aga palun!” sädistas proua Magnus.

„Segamisest pole juttugi,” arvas härra Magnus viisakalt, kuna ta südamesse hiilis imelik tunne. Ta pidi seda meest kusagil näinud olema ja nimelt mitte rõõmustaval ajajärgul, nagu hoiatas härra Magnuse alateadvus tasase urinaga.

„Sellest ajast, kui siin olen,” jätkas jutukas härra alustatud kõnelust, „söön enamasti selles restoranis, sest siin on ilus ja söök hea. Esmajoones olen ilu sõber —.” Ta kummardus kergelt noore proua poole, kes võttis komplimendi vastu naeratades. Ja kuna vestlus kestis, mõtles härra Magnus järele, nii et ta peaju krabises. Kus oli ta seda inimest kohanud, kus, kus?

„Ma elan muidu alaliselt Kaplinnas,” jutustas parajasti vanem härra, „võtsin endale paar kuud puhkust, et veidi Euroopas ümber vaadata —.”

„Ah,” ütles proua, „mu mees oli ka Kp...”

Härra Magnuse parem põlv tõukas kaks korda vastu abikaasa pahemat põlve.

„Oli kakaka —” sellepärast lõppes too alustatud lause pominaga.

„Kuidas, palun?”

„Mu mees oli ka puhkusel!” arvas noor proua.

Sõnaga „Kaplinn” hüppas sädemeke üle Magnuse mälutühemiku ja põhjustas lühiühenduse. Ta järsk piinlikusetunne valmistas kehalisi valusid. Umbes kahekümne aasta eest oli noor Magnus seiklusliku teekonna järele jõudnud Kaplinna ja oli leidnud teenistuskoha Mathey ja Ko juures. Kirjutas seal kella kaheksast hommikul kuni hilja ööni, nii et ta sõrmed kõveraks muutusid.

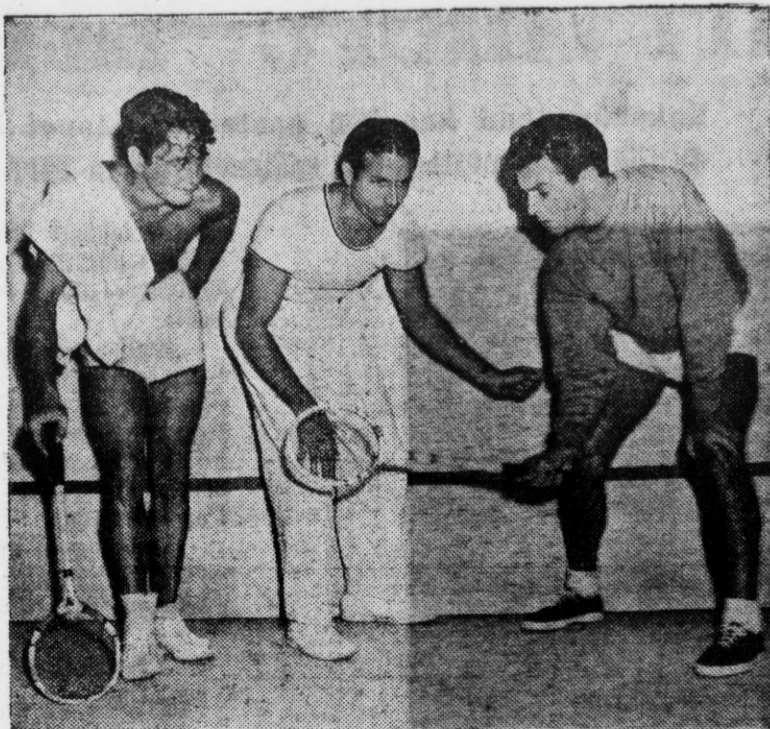
„Noormees,” ütles ühel päeval Mathey, šeff, Magnusele, „noormees siin on sada naela, viige need posti peale. Aga rutake!” Ja noormees ruttas. Kui ta aga jõudis sadama lähedusse ja hingas sisse merevett, tegi ta väikese ringtee. Siis seisis ta kai ääres ja vaatas üles imeilusa laeva poole.

000000000000

Foto M. G. M.

Robert Taylor ja Lew Ayres õpivad oma uueks filmiks „Mäletad?” tennisemängu.

000000000000



Ülal toetus vastu reelingut valvel olev teine tüürimees ja sülitas parajasti alla.

„Maat!” hüüdis Magnus üles. „Kas on vaja madrust?”

„Paberid korras?”

„Yes!”

„Siis tule üles ja proovi oma õnne vana juures.”

Nii tuli, et Magnus paari tunni pärast viibis avaral merel. Temaga koos reisisid sada naela, sest ta polnud veel käinud posti peal. Ja nüüd, kahekümne aasta pärast istus nimelt too vana Mathey ta laua ääres.

„Mida kauem teid vaatan,” arvas vanem härra, „seda tuttavam te mulle näite. Kus oleme kord teineteist kohanud?”

„Mul on tavaline nägu,” ruttas härra Magnus tõendama, „mind vahetatakse sageli ära teistega.”

„Hm, hm!” Härra Mathey kõigutas mõtlikult pead. „Ma tunnen teid siiski. Laske mind järele mõelda, tulen niikui nii selle peale. Sellest on igatahes palju aega tagasi.”

Magnus hakkas higistama.

„Mul oli kord keegi noormees,” alustas härra Mathey.



Noored,

jälgige „Film ja

Elu” „südame-

soovide” veergu



Foto Tobis Cinema

Naise ik kolmik
Liselott K inger,
Erika Heln ur ja
Gertrud Myer
heifi mi. „Kui
mehed reisi-
vad...”

„Noh, sellel ilusal õhtul meie ei taha asjatult pead murda,” hüüdis Magnus krampliku lõbususega. „Teie joote ometi klaasikese meiega? Oober! Pudel sekki!”

„Väga armastusväärne! Ja mulle, oober, tooge telefoniraamat. Pean hiljem kellelegi veel helistama.”

Kuna oober valas sisse sekki, lehitses härra Mathey telefoniraamatut. Magnus vaatas kõõrdpilgul teravalt ta sõrmele, mis „P” kohale jõudnult lehekülge mööda alla libises. Po—Pol—Politsei —! Siin jäi sõrm peatuma.

„Proosit!” hüüdis Magnus kahedal häälel.

„Teie terviseks, armuline proua! Teie terviseks, härra Magnus!”

Magnusel jäi silmapilguks süda seisma. Teda oli niisis ära tuntud. Ta abikaasa ei pannud tähelegi, et Mathey oli nimetanud teda nimepidi. Pidi vaatama näkku karmile tõelikkusele. Sellepärast esitas ta end Matheyle, andis talle oma nimekaardi ja rääkis: „Mind rõõmustaks väga, kui ot-siksite mind üles homme minu büroos. Tahaksin teiega meeleldi teha väikse äri.”

„Ma loodan suuremat,” arvas Mathey naeratades ja tõstis klaasi. „Täna ma enam ei telefoneeri, aeg on juba hiline!”

Varsti selle järele hakati minema, härra Magnusele ei tulnud sel ööl und silma.

Järgmisel ennelõunal ilmus Mathey.

„Ma tahaksin tõmmata kriipsu peale sellele noorustembule,” ütles Magnus. „Siin on kakssada naela, protsentidega, ma arvan, sellest jätkub?”

„Tänan!” lausus Mathey ja pistis raha tasku.

„Ma loodan, teie ei pea mu peale viha ja unustate selle loo?”

„Teie oleksite mulle annud ka viissada, kui oleksin seda nõudnud?”

„Ja, ja, ma tänan teid, te olete inim-sõbralik!”

„Seda just mitte, teie osutasite mulle tolkorral oma kadumisega suure teene. Ma olin ülepeakaela võlgades, ja kui teie olite kadunud, teatasin politseile, et olete minult üle löönud kakstuhat naela. Selle tagajärjel sain oma võlausaldajatega kokku leppida ja saneerisin end.”

„Mis, teie vana petis,” hüüdis härra Magnus pahaselt, „ja seal võtate minult veel kakssada naela. Silmapilk andke mulle raha tagasi, muidu teatan kogu loost veel täna politseile!”

„Asjatu vaev,” arvas Mathey sõbralikult, „sest meie juhtum on aegunud juba kaks aastat tagasi. Kui oleksite kohe järele mõtelnud, oleksite kokku hoidnud hulk raha ja muret!”

„Ma olen eesel!” hoigas Magnus.

„Õige!” noogutas Mathey. „Teil noortel inimestel pole närve!”

Õhtul lendas hapule härra Magnusele koju tulles kaela ta noor naine.

„Kujuta vaid ette,” hüüdis ta tervituse järele, „too kena onu eile õhtust saatis mulle lillekimbuga seltsis selle toreda briljantsõrmuse. Võta sellest eeskujul! Härrad vanast koolist on küll ainulaadsed kavalleerid!”

„Ja veel millised!” arvas härra Magnus valuliselt lepitatult.

Silmad siia! Minu huvitavaim elamus

ühenduses filmiga.

„Film ja Elu“ sõbrad!

Järgmisel numbris hakkab „Film ja Elu“ avaldama oma lugejate huvitavaid elamusi ühenduses mõne filmiga. Igauks, kellel on mälestuses mõni juhtum, mis on ühenduses mingisuguse filmiga, kirjutagu sellest „Film ja Elu“ toimetusse, Tõnismägi 7–2. Huvitavaimalt kirjutatud elamuste eest autasuks kinopileteid, raamatuid, tasuta „Film ja Elu“ tellimisi jne. Pingutage oma peaaegu ja kat- suge meenutada selliseid elamusi.

Allpool toome ühe sellise elamuse:

„Maipäevad“

Sellest on juba möödunud juba paar aasta- kest, kui kino „Bi-Ba-Bo-s“ linastus „Maipäevad“. Loomulikult oli see suursündmuseks Nelson Eddy ja Jeanette MacDonaldi sõpradele, seda näitas filmi külastajate ülirohke arv.

Mina olin tookord veel õppurüütlarlaps ja oma õppeülesannetega nii koormatud, et ei teadnudki, et „Maipäevad“ on kohale jõudnud. Teadsin küll juba ammu, et nad varsti saabuvad ja ootasid seda filmi pikki-silmi.

Tol õhtul, millest tahan kirjutada, „tuupisin“ parajasti igavaid ajaloo aastaarve, kuna järgmisel päeval pidi meie koolis selles aines test olem. Olin just suurimas „tuupimise“ hoos, kui mu sõbra- tar meile tuli ja mulle teatas, et „Maipäevad“ li- nastub juba mõnda päeva. No seda ta poleks pi- danud mulle tol õhtul ütleva, sest õppimise isu oli mul korraga läinud ja asendus kibeleva soo- viga ruttu, ruttu „Maipäevi“ näha. Teie „kinohai- ged“ teate ju küll, milline imelik, sundiv tunne on siis, kui kangesti soovitakse mõnda filmi näha. Õppimisest polnud loomulikult enam juttugi, kuigi olin oma suurima lootuse just tänase õhtu peale jätnud. Eelmisel päeval lohusin end sellega, et küll päev enne testi õpin nagu eelmise testi aegki „poole ööni“ ja kolme venitasin ikka välja. Rohkem mu süda ei ihaldanudki selles kuivas aja- loos.

Aga kuidas siis veel õppida, kui Nelson Eddy film on Tallinnas? Ei, see on võimatu! Minupärast hallitagu see ajalugu ja südamepõhjas hellitasin vaikselt soovi, et ehk haigestub ajaloo õpetaja homseks ehk haigestun mina. Igatahes filmi pidi nähtud saama ja veel täna õhtul!

Uurisid siis oma rahakoti sisemust, aga mis sellest ikka uurida, kui haigutab vastu tühjus. Mitte „pennigi“ polnud mul. Nüüd oli lootus läi-

nud, et ütleksin emale, nagu läheksin kooliõe juu- re õppima. Pidin emalt kuidagi raha „välja pinnima“. Aga filmi pidin nägema!

Ena ütles muidugi kindla ei. Sellised on need emad! Ei nad taha aru saada tütarlaste palavama- test soovidest. Temal on ükskõik, kas mängib ki- nos Nelson Eddy või Dick ja Doff. Isegi mu sõbra- taril polnud rohkem kui neljanda koha raha ja nii too õnnelik läkski üksi kinno.

Teesklesin veidi õppimist, siis aga kurtsin emale, et pea valutab ja palusin luba veidi jalu- tada. Selle sooviga nõustus ena, hoiatades, et ma kauaks ei jääks, kuna ajalugu tuleb veel õp- pida.

Linnas tegin mitu „tuuri“ „Bi-Ba-Bo“ eest lä- bi ja uurisin väljapandud pilte põhjalikult ning ka- destasin kinno minejaid inimesi ja püüdsin välja- tulejate nägudelt lugeda vaimustust.

Olin juba tükk aega jalutanud ja pidin just pöörduma kurvalt kodupoole, kui tuli mulle vastu mu õepoeg ja küsis, kas ma ei tahaks näha „Mai- päevi“. Kujutlege, kui õnnelik ma olin.

Nojah, ega siis muud kui varsti tunglesime koos paljude inimestega kassa juure, kus mu onu- poeg siiski viimaks suure trügmisega pääsmed rõdule sai muretseda. Aga ega me veel sellepä- rast sisse saanud. Oma tunnikese, kui mitte roh- kem, ootasime ikka ära. Mu süda valutas küll, mõeldes homsele ajaloo testile ja emale, kes mind kindlasti juba ammu kurjustades ootas. Aga mis loeb üks ajaloo test ja sõnelemine „Maipäe- vade“ vastu. Mõtlesin, et mul kodus tuleb üks riid ikka, tulen ma tunni varem või hiljem.

Lõpuks ometi, ootus näis kohutavalt pikana, avati ukseid ja inimestevool tungis rüüsil sisse. Hoidsime onupojaga käest kinni, et ära ei kaoks

trügmises. Kui algas film, olin sellest kohutavas vaimustuses, nii et ei mõelnudki enam ajaloo tes- tile. Mäletan, et mind tegi rahutuks minu lähedal istuv tüse daam, kes kogu aeg krabistas kompe- kipabereid ja imes kuuldavate häälsustega komp- vekke. Pidin talle juba teravuse ütlema, ent talt- sutasin end.

Filmi lõppedes oli mul väga kahju, oleksin tahtnud näha veel palju, palju! Tänaval meenus mulle ema. Tundsime juba ette hirmu. Pidin ju väl- ja minema vaid natukeseks ajaks.

Kodus ootas mind loomulikult „tubli saun“, kuid päästsin end seekord valega, et käisin koo- liõe juures ajalugu õppimas. Tegelikult ei suut- nud ma enam õppida, peas oli ajaloo asemel „Mai- päevad“. See jätkus ka öösel unenägudes.

Hommikul tundsime kanget südamevalu ajaloo pärast. Ütlesin emale, et olen haige ega saa kooli minna. Ena asetas aga mulle kraadiklaasi kaenla alla ja see reetlik riistapuu näitas, et mu keha- soojus oli täiesti normaalne. Ei aidanud seal mu hädaline nägu ega hale ohkamine. Kooli pidin mi- nema ikkagi.

Õnnetuseks polnud haigestunud ka õpetaja. Tuli klassi ja jagas testid. Minu peas olid aga ikka veel „Maipäevad“, peletades sealt needki vä- hesed teadmised, mida olin enne suutnud koguda, kuna unistasin nüüd filmist.

Loo krooniks osutus veel, et mu ema sõbra- tar külastas meid pealelõunal ja küsis minult muu- seas, kuidas mulle meeldisid „Maipäevad“. Tema oli mind eile kinos näinud.

Siis juhtus midagi sellist, millest ma pige- mini ei kõnele...

Lõpptulemus oli ilus ümarik 2 ajaloos ja „ko- dune arest“.

„Aili“.

Constance vallu- tab New Yorgi

Constance on kena, huumoriküllane norra tütar- laps, kes rändab New Yorki, kuna ta on kuulnud seal asuvast katusrestoranist 40. korral. See ka- tusrestoran oma kauge väljavaatega öisele suurlin- nale, kuhu kostab „voice of city“, ongi magnetiks, mis veab tütarlapse New Yorki. Laeval tutvuneb ta mitme ameeriklannaga, keda ta peab alul filmi- näitlejaks, ja väga hea välimusega, ettevõtliku ameeriklase Ned Thorntoniga, kellega tal on elamus- rikkaid kokkupuutumisi ka New-Yorgis. Laeval kaasasõitvat mrs. Thorntoni peab Constance Nedi abikaasaks.

Constance vallutab New Yorgi.

„Tu-u-u-u-u-u-u-u-u!“

Hoian instinktiivselt ja ehmunult kinni mõlemad kõrvad. Pole mi- dagi suurt ega üleolevat selles kõrvulukustavas viimsepäeva-käras, mil- les korraga viibin.

„Tu-u-u-u-u-u-u-u-u!“

Suitsupilved kerkivad mustalt ja vetruvalt tuhandeid korstnaist, hikkimine peatub, näib, nagu kontsentreeriks laevad kõik oma jõu närve- rebestavaks huilgamiseks.

Meie enda laeva vile, mis on end ülal pidanud kenalt ja diskreet- selt, näib olevat nakatatud ja tõukab välja läbilõikava kriiskamise ja rulluva sinise suitsupilve.

Ja mulle tundub, nagu vastaks sellele linn, mille häält ma endale ette kujutasin võluvana kui orkestrimuusikat.

Varsti hakkavad reisijad maha voolama. Ned ja mrs. Thornton ot- sivad vastutulijate hulgast tuttavaid. Nad viipavad mulle vaid sõbrali- kult ja mrs. Thornton kutsub mind veel kord endale külla.

Ka mina otsin onu Haugenit, kellele isa oli teatanud mu tulekust. Mul on käes ta pilt, kuid varsti tüüribki minu poole tuttava välimusega vanahärra. Ma silman paari sõbralikke siniseid lapsesilmi — nad sära- vad nii rahustavalt sarvprillide tagant — ja kohe on unustatud Ned ja kõigetahtsamana tundub, kuis võimalikult ruttu ja hästi toimetada mu pakid kindlasse kohta.

Ma balanceerin maale ja mind esitatakse mu „tädi“ Cissy, kes näib välja väga armas ja kohe nõudis, ma hüüdku teda vaid Cissyks, samuti onutütre Berthale ja onupoja Haroldile. Ja ma tunnen end har- jumalt rumalana ja kohmakana oma madalakontsalis golfikingades, ruudulises kunes ja sportjakis, sest onutütar Bertha oli kahiseva, ka- suknahastatud šikkuse ime ja onupoeg Harold seisid seal, suu täis val- geid hambaid pruunis näos ja meenutas mulle Nedi.

Onu käsutas hiiglaslikku, hirvitavat sadamaneegrit, kelle maalili- selt võluvad lihased oleks võlnud Bredo südant, ja kes onutütre Bertha kamandopilgu mõjul hakkas mängima palli mu paljukasutatud, soliidsete kappkohvritega.

Tundsime suurt huvi New Yorgi vastu ja oleksin kohe hulkunud selle tänavail ringi, aga onu perekond elab Brooklynis ja niihästi Bertha kui ka Harold leiavad sealse elamise olevat palju kenama kui siin Broad- wayl. Siis seisime kui heeringad tünnis sumbunud maa-aluses raudtees ja sõitsime tervelt poolteist tundi, ja siis vahetasime kiirrongi kohaliku rongiga ja sõitsime kaks jaamavahet tagasi, sest sel kombel hoidsime kokku kaks minutit, ütles Harold. Ja kui me siis viimaks üle elukarde- tavate veerevate treppide, mis on kaks korda vähem aegarõvivad kui harilikud euroopa omad, kuna nemad ja sina ühel ajal liigute, päevaval- gele jõudsite, olin ma valmis i. tlema kõike, mis mulle teie peal ette juhtus. Leidsin olevat isegi ilusatena miilipikkuselt asetsevad ridu täpselt samasuguseid, lamedakatuselisi, punaseid telliskivimaju, millede ainus dekoratsioon oli valgeks värvitud tulikahjuredel fassaadil. Aga Bertha õpetas mulle ameerika keeles, neid ma ei tarvitsevat kiita, sest neis majades olevat üür selleks liialt odav.

Onu perekond elab „Mysot-Loloonias“ — linnaosa Brooklynis, kus inimesed ameerikaniseerunud norra keeles hüüavad teineteist palkoneilt, ja restoranides millede nimed on „Norway“ ja „Sailors House“, kanna- val ette talutüdrukud Lom'ist ja Voge'st, serveerides vana norrajuustu ja lumekana.

Ma olin hiilgavas tujus. Ned tantsib oivaliselt, ta on üldse pidude inime- ne: enesekindlat elurõõmu särab temast välja, sätebend võidu ta valgeist hambaist ja valgest rinnaesisest. Bredo tantsib niiteldatun- delisemalt ja elegantsemalt, musikaalsemalt. Aga on otse pingutav tantsida Bredoga, nagu kõike muud, mis on ühenduses temaga, on teha pingutav. Ta teeb mind komplitseeritud masinaks ja värisevaks närvi- puntraks, mis reageerib ta väikseimale pilgulegi. Ühe oma mollpilguga võib ta hävitada minus igasuguse lõbususe ja teha isegi valsi traagili- seks.

Hoopis teissugune on Ned. Ned on rahulik ja läbi ja läbi hääles- tatud duuris. Kui tantsin temaga, tunnen vaid üht: et oleme mõlemad noored. Ja hallid silmad, milledega ta aegajalt mu poole alla vaatab, pole kunagi mõistatuslikud, vaid alati säravad ja heatujulised, nagu suu- rel poisikesel. Kus on Ned, on elu ja nali.

Kui palju meie ka teineteisega ei tantsi, mrs. Thornton näib alati sõbralikuna. Miss Smith seevastu aga sugugi mitte. Too on teinud nähtavasti oma eluülesandeks, luurata Nedi pisimatki liigutust.

Kui orkester lakkas, promeneerisime Nediga lael. Mrs Thornton oli eelistanud voodisse heitmist. Oli pehme, ilus õhtu, vesi lainetas vaid veidike.

Ma panin ette minna ahtrisse.

Selle terve sõidu jooksul näib olevat tegemist nõidusega. Need pole vaid mu kell ja mu süda, mis käituvad siin laeval ülimalt ebareegli- päraselt — ka kuuga ei klapi kuidagi viisi. Bergen juures võttis ta maha, ja siiski ripub ta täna, nädal hiljem, päris ümargusena taeva- laotusel, vastupandamatus säras.

Meie istusime köierullil ja vaatasime teineteisele ja ööd eneste ümber. Kuuriba värises ja virvendas ja kõik meeleolud, mis olin läbi elanud aegade jooksul, kerkisid voogudesädelusest ja tõusid minu poole üles.

Ned rääkis nagu harilikult autosõidust.

Kuuhelek veel meenutab talle, ütles ta, ta lemmikautoteed New Yorgi lähedal, Bronx Parkway'd, mis olevat sama lai, sama tasane ja sama hästi valgustatud. Ja, nii hästi valgustatud, et keset ööd võib lugeda kõiki Ned'i plakateid tee äärel!

Ja korraga asetas ta ühe käsivarre mu piha ümber.

„Ju daeling!“

Ta hambad säteasid nii heledalt kuualguses, ja ma tundsime käsi- varre jõudu, mis hoidis mind oma embuses.

„Kas usute, et ka mrs. Thornton peab mind darling'uks?“ sundisin ütleva oma huuli, ehkki nad tõeliselt tundsid primitiivseimat tarvet, teha midagi hoopis muud.

„Meie ei taha nüüd rääkida temast, vaid pigem teie originaalseist kokkukasvanud silmakulmudest ja punasest suust, mida tahan suu- delda...“

Ta hääli oli tasane, ja pruun nägu oli päris mu ligidal.

„Mrs. Thornton...“, pomisesin ma meeleheitlikult. „Ei, ei — noli me tangere!“

Seal vabastas Ned järsult oma käe mu ümber. Ta tõukas mind endast käe ulatuseni ja silmitses mind tardonult kuupaistel. Ta silmad särasid uues vaimustuses.

„Noli me tangere!“ hüüdis ta... „Nüüd on see mul käes — noli me tangere — seda nimetan haaravaks löökauseks. Olen teile igavesti tänulik!“